

ประกาศนายทะเบียนพรรคการเมือง

เรื่อง รับจดทะเบียนการจัดตั้งพรรคธรรมาภิบาลสังคม

ด้วย นายทะเบียนพรรคการเมืองได้รับจดทะเบียนการจัดตั้งพรรคการเมืองชื่อ พรรคธรรมาภิบาลสังคม ตามมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๐ ไว้ในทะเบียนพรรคการเมือง เลขที่ ๖/๒๕๕๑ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๑ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับนโยบายพรรคการเมือง ข้อบังคับพรรคการเมืองและรายชื่อคณะกรรมการบริหารพรรคการเมืองของพรรคธรรมาภิบาลสังคม ดังนี้

นโยบายของพรรคธรรมาภิบาลสังคม

พ.ศ. ๒๕๕๑

ประเทศไทยยังต้องเผชิญกับบริบทการเปลี่ยนแปลงของโลกในหลายด้านที่สำคัญ ซึ่งมีผลกระทบทั้งที่เป็นโอกาสและข้อจำกัดต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมาก ดังนั้น การพัฒนาในระยะต่อไป จึงต้องมีการเตรียมความพร้อมและรู้จักนำศักยภาพที่มีอยู่มาปรับใช้ให้เป็นประโยชน์ในการกำหนดนโยบายสาธารณะด้วยการเมือง การบริหารที่ยึดหลักคุณธรรม เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมที่ยั่งยืน ภายใต้แนวโน้มของบริบทการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญทั้งการเปลี่ยนแปลงของกระแสเสรีนิยมใหม่ที่มาพร้อมกับโลกาภิวัตน์ การเปลี่ยนแปลงของระบบเศรษฐกิจและการเงินโลก การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีอย่างก้าวกระโดด การเปลี่ยนแปลงด้านสังคม การเคลื่อนย้ายของคนอย่างเสรีและการเปลี่ยนแปลงด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ในขณะที่สภาพการณ์ทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ยังคงมีปัญหาคั่งอเนียงมาจากยุทธศาสตร์การพัฒนามีความผิดพลาดนับตั้งแต่อดีต ส่งผลให้เกิดกระบวนการพัฒนาที่ขาดความสมดุล หรือเกิดความทันสมัยแต่ไม่พัฒนาทางด้านการเมือง “การรวมศูนย์อำนาจ” ได้ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่าง “ทุน” กับ “การเมือง” ในลักษณะของการเมืองที่เงินเป็นใหญ่จากการให้เงินสนับสนุนพรรคการเมืองของกลุ่มทุน การซื้อสิทธิขายเสียงผ่านระบบห้วคะแนนผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น จนเกิดเป็นผลประโยชน์ต่างตอบแทน หรือที่เรียกว่า “ธุรกิจการเมือง” และการขาดการสร้าง ความเข้มแข็งของชุมชนท้องถิ่น หรือ “ประชาสังคม” อันเนื่องมาจากการรวมศูนย์อำนาจและขาดการสร้าง

“จิตสำนึกสาธารณะ” ทางด้านเศรษฐกิจได้ก่อให้เกิดการภาคอุตสาหกรรมมากกว่าภาคเกษตรกรรม เกิดการกระจายรายได้ที่ไม่เป็นธรรม โอกาสในการเข้าถึงทุนและความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจกระจุกตัวอยู่กับคนบางกลุ่มในสังคม อันเนื่องมาจากการพัฒนา “เศรษฐกิจแบบรวมศูนย์” ทางด้านสังคม ได้ก่อให้เกิดการพัฒนาภาคเมืองมากกว่าชนบท ส่งผลให้เกิดเมืองโตเดี่ยวที่เต็มไปด้วยปัญหาของเมือง อันเนื่องมาจาก “การพัฒนาแบบรวมศูนย์” จนเกิดการอพยพของแรงงานจากชนบทเข้าสู่เมือง ไม่ว่าจะเป็นปัญหาอาชญากรรม การจรจร การแย่งชิงทรัพยากร รวมไปถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมและพลังงาน ผลจากการพัฒนาจึงไม่ได้ตกกับคนทุกกลุ่มในสังคมอย่างเท่าเทียมกัน จนเกิดปัญหาคนชอบความขัดแย้งทางสังคม การใช้ความรุนแรงในการตัดสินปัญหาโดยขาดการจัดการความขัดแย้งอย่างสันติวิธี

จากสภาพการณ์ดังกล่าว พรรคธรรมาภิบาลสังคมได้ตระหนักถึงความสำคัญในการแก้ปัญหาของประเทศ ด้วยกรอบแนวคิดในการพัฒนา “เศรษฐกิจสังคมบนฐานความรู้ ควบคุมการเมืองแบบคุณธรรม” ด้วยการสร้างหลักธรรมาภิบาลสังคม จิตสำนึกสาธารณะและการกระจายอำนาจ และทรัพยากรสู่ทุกภาคส่วนในสังคมอย่างสมดุล ภายใต้สถานการณ์ของโลกที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ประกอบกับ เทคโนโลยีสมัยใหม่ที่มีความทันสมัย ก้าวหน้าและเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ จึงได้กำหนดนโยบายให้สอดคล้องกับความเป็นจริงในทุก ๆ ด้าน ทั้งด้านการเมืองและการบริหาร ด้านเศรษฐกิจและด้านสังคม

พรรคมีนโยบายจะปฏิรูปการเมืองให้การเมืองสุจริตและเป็นการเมืองของภาคประชาชนที่บริสุทธิ์ โปร่งใสและเที่ยงธรรม จะพัฒนาการบริหารภาครัฐให้สามารถอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนได้อย่างรวดเร็วและเป็นธรรม ให้ประชาชนมีส่วนร่วมและตรวจสอบได้ตลอดเวลา และที่สำคัญก็คือ จะสร้างความเข้มแข็งของประชาสังคมและชุมชนท้องถิ่นเพื่อให้เป็นรากฐานอันสำคัญของการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

ด้านเศรษฐกิจพรรคจะดำเนินนโยบายสร้างเศรษฐกิจมั่งคั่งแบบสมดุลโดยรักษาเสถียรภาพทางการเงินและการคลังของประเทศ จะส่งเสริมและสนับสนุนให้สังคมไทยยึดหลักธรรมาภิบาล จะแก้ไขกฎหมาย ระเบียบ หรือคำสั่งที่ไม่สอดคล้องกับการดำเนินธุรกิจของเอกชน โดยให้หน่วยงานของรัฐทำหน้าที่กำกับดูแลการดำเนินธุรกิจของเอกชนแทนการควบคุม จะเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรให้มีปริมาณและคุณภาพเพิ่มขึ้นในพื้นที่ทำเดิม รวมทั้งการจัดการเรื่องการตลาดควบคู่กันไป จะควบคุมการใช้เงินงบประมาณของรัฐอย่างมีประสิทธิภาพ

ด้านสังคมพรรคจะมุ่งเน้นสังคมคุณภาพโดยการให้หลักประกันในด้านสวัสดิการแก่ผู้ยากไร้ ผู้สูงอายุ ผู้ทุพพลภาพ ผู้พิการ ส่วนผู้ใช้แรงงานก็จะขยายหลักประกันให้ทั่วถึง และครอบคลุมทุกความต้องการ อันจำเป็นที่ทุกคนควรจะได้รับบริการ งานด้านสาธารณสุขจะต้องจัดให้มีกระจายให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ ไม่ว่าจะชนบทหรือเมือง การส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพอนามัย และความเป็นเลิศในการแข่งขันในทุกระดับ การให้หลักประกันผู้ประกอบอาชีพด้านเกษตรเมื่อถึงวัยที่ไม่สามารถทำงานได้ และจะป้องกันปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชัน “ผลประโยชน์ทับซ้อน” อย่างจริงจัง โดยมีรายละเอียดของนโยบายด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๑. นโยบายด้านการเมืองและการบริหาร

สถานการณ์การเมืองที่ขาดเสถียรภาพ มีความแตกแยกของแนวคิดด้านการเมืองอย่างรุนแรง ประกอบกับ ปัญหาการคอร์รัปชันและผลประโยชน์ทับซ้อนของนักการเมืองและเจ้าหน้าที่ของรัฐส่วนหนึ่งที่มุ่งแต่แสวงหาผลประโยชน์โดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของประชาชน มิได้ปฏิบัติหน้าที่ตามหลักธรรมาภิบาล ขาดความโปร่งใส ตลอดจนกระบวนการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐอ่อนแอ นักการเมืองขาดจริยธรรม จรรยาบรรณของกลุ่มวิชาชีพขาดหายไป สาเหตุประการสำคัญเหล่านี้ ที่ทำให้ระบอบประชาธิปไตยขาดการพัฒนาไปสู่ความเข้มแข็งจนมีผลให้ความมั่นคงของรัฐอ่อนแอลงไป และยังส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการบริหารราชการแผ่นดินอีกด้วย

พรรคจึงได้กำหนดนโยบายในการบริหารประเทศโดยมุ่งเป้าหมายไปถึงการสร้างระบอบประชาธิปไตยที่มั่นคงและเป็นประชาธิปไตยที่ยั่งยืน ไม่ใช่ของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง สร้างการเมืองสุจริต และเน้นหลักธรรมาภิบาลให้เกิดขึ้นทั้งภาครัฐและภาคเอกชน

การสร้างระบอบประชาธิปไตยให้มั่นคงจะเกิดขึ้นได้โดยการกระจายอำนาจทางการปกครองไปสู่ประชาชนอย่างแท้จริง ด้วย “การสร้างประชาสังคมและจิตสำนึกสาธารณะ” เพื่อให้เกิดความตระหนักในสิทธิและหน้าที่ขั้นพื้นฐานของพลเมือง อันจะเป็นการสร้างการเมืองที่ดีตั้งแต่ระดับชุมชนท้องถิ่น จนถึงการเมืองระดับชาติ การจะสร้างประชาธิปไตยให้มั่นคงยั่งยืนนั้น จำเป็นต้องปรับปรุง แก้ไขและกำหนดคฤทศาสตร์ของประเทศใหม่ รวมทั้งการจัดกระบวนการและองค์การตรวจสอบต่าง ๆ ให้มีความเข้มแข็ง และมีความเป็นอิสระอย่างแท้จริง และในท้ายที่สุด ประชาชนจะต้องมีส่วนร่วมและตรวจสอบในทางใดทางหนึ่งให้ได้มากที่สุดด้วย นอกจากนี้ ยังควรมีการปรับปรุงการอำนวยความสะดวกทุกชั้นตอนให้โปร่งใส เป็นธรรมและรวดเร็ว การคุ้มครองสิทธิ

มนุษยชน การคุ้มครองความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน สำหรับปัญหาเร่งด่วนที่จะต้องดำเนินการในทันทีคือ การแก้ไขปัญหาความไม่สงบเรียบร้อยในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ดังรายละเอียดของนโยบายในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๑.๑ นโยบายปฏิรูปการเมืองอย่างยั่งยืน

การเมืองไทยได้เปลี่ยนแปลงไปสู่ยุคของการใช้เงิน ใช้อำนาจเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจรัฐ โดยมีได้เป็นไปตามวิถีทางการปกครองในระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขอย่างแท้จริง แม้จะมีการปฏิรูปการเมืองและการจัดทำรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ การสร้างองค์กรอิสระและกระบวนการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐมากมายเพียงใด แต่กระบวนการทำงานของสถาบันทางการเมืองดังกล่าว ยังขาดประสิทธิภาพและถูกแทรกแซงจากนักการเมืองและอำนาจของทุนการเมืองไทยจึงวนเวียนอยู่ในวงจรอันชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น จนกลายเป็นปัญหาสำคัญของประเทศชาติในปัจจุบัน พรรคจึงได้กำหนดนโยบายด้านการปฏิรูปการเมืองอย่างยั่งยืนไว้ ดังนี้

(๑) ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการขับเคลื่อน “แผนพัฒนาการเมือง” และ “สภาพพัฒนาการเมือง” อย่างเป็นอิสระและมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน เพื่อนำไปสู่การปฏิรูปนักการเมือง พรรคการเมือง เจ้าหน้าที่ของรัฐ องค์กรอิสระ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรพัฒนาเอกชน องค์กรภาคประชาชน สื่อมวลชน และสร้างความเป็นพลเมือง เพื่อจัดทำมาตรฐานคุณธรรม จริยธรรม และติดตามสอดส่องให้เป็นไปตามแผนและมาตรฐานดังกล่าว โดยรวมถึงการเผยแพร่ความรู้ด้านการเมือง การปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขในทุกกระดับ

(๒) ส่งเสริมและสนับสนุนการเมืองภาคพลเมืองหรือการเมืองภาคประชาชน โดยมี “แผนพัฒนาการเมืองภาคประชาชน” เพื่อสนับสนุน ส่งเสริมกิจกรรมและการรวมตัวเป็นเครือข่ายของประชาชนทุกรูปแบบโดยเร็ว และสนับสนุน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนให้มีผลเป็นรูปธรรมอย่างแท้จริง

(๓) ปฏิรูประบบราชการให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการบริหารราชการแผ่นดิน ตามหลักธรรมาภิบาล หลักนิติรัฐและหลักการบริหารจัดการภาครัฐสมัยใหม่ เพื่อให้เป็นระบบราชการที่ทันต่อความเปลี่ยนแปลงในกระแสโลกาภิวัตน์ มีความเป็นกลางและไม่เป็นเครื่องมือทางการเมือง

๑.๒ นโยบายการสร้างประชาสังคมและชุมชนท้องถิ่นที่เข้มแข็ง

การพัฒนาการเมืองในระบอบประชาธิปไตยจะบรรลุเป้าหมายได้ ย่อมต้องเกิดจากความเข้มแข็งของการเมืองในระดับชุมชนท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างประชาสังคมและชุมชนท้องถิ่นที่เกิดจาก “จิตสำนึกสาธารณะ” เพื่อให้ประชาชนในชุมชนท้องถิ่นเกิดจิตอาสาในการร่วมรักษาและจรรโลงชุมชนท้องถิ่นของตนเอง ประชาชนก็จะได้รับประโยชน์โดยเท่าเทียมกัน พรรคจึงได้กำหนดนโยบายการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นไว้ ดังนี้

(๑) ส่งเสริมและสนับสนุนการรวมกลุ่มของประชาชนเพื่อการสร้างให้เกิดประชาสังคมในชุมชนท้องถิ่น โดยมีการส่งเสริมสนับสนุนกิจกรรมและการรวมตัวของประชาชนอย่างเป็นรูปธรรมทั่วประเทศ เพื่อเพิ่มอำนาจและโอกาสให้กับประชาชน (Empowering People)

(๒) ปฏิรูปการเมืองท้องถิ่นอย่างยั่งยืน โดยการปรับโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นให้เกิดความสมดุลทางอำนาจ เพื่อลดปัญหาที่เกิดจากการรวมศูนย์อำนาจเข้าสู่ส่วนกลาง

(๓) ถ่ายโอนภารกิจและงบประมาณ โดยมีเป้าหมายให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถใช้จ่ายงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล โปร่งใส สุจริต ตามหลักธรรมาภิบาล

(๔) สร้างระบบการตรวจสอบการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีประสิทธิภาพทั้งการตรวจสอบทางการเมือง การตรวจสอบทางกฎหมาย และการตรวจสอบอย่างไม่เป็นทางการจากภาคประชาชน

(๕) สนับสนุนให้มีการบริหารจัดการท้องถิ่นรูปแบบพิเศษในพื้นที่ซึ่งมีความจำเป็นเพื่อสอดคล้องการพัฒนาเศรษฐกิจที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจนกระทั่งระบบราชการและท้องถิ่นไม่สามารถตอบสนองได้ทันกับกระแสความเปลี่ยนแปลง และสนับสนุนให้ท้องถิ่นที่มีความพร้อมจัดตั้งเป็นมหานคร

(๖) กำหนดให้รายได้จากภาษีอากร ค่าธรรมเนียมจากการประกอบการในท้องถิ่นใดให้ตกเป็นของท้องถิ่นนั้นในอัตราที่เหมาะสม แม้จะมีภูมิลำเนาออกท้องถิ่นนั้น รวมทั้งปฏิรูปโครงสร้างภาษีท้องถิ่นและการจัดสรรภาษีระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค ส่วนท้องถิ่น ให้เกิดความเป็นธรรม

๑.๓ นโยบายสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนและส่งเสริม สนับสนุนสิทธิมนุษยชน

หัวใจสำคัญของการปกครองในระบอบประชาธิปไตยก็คือ การมีส่วนร่วมของประชาชนเพื่อสร้างการเมืองให้เป็นการเมืองของพลเมืองมากกว่าการเมืองของนักการเมือง โดยส่งเสริมและ

สนับสนุนบทบาทของประชาชนในการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ต้องอาศัยความคิดเห็นของประชาชน หรือที่มีผลกระทบต่อประชาชน หรือกิจการสาธารณประโยชน์ต่าง ๆ นอกจากนี้สิทธิมนุษยชนของคนไทยต้องได้รับหลักประกันจากหน่วยงานของรัฐอย่างเท่าเทียมกัน ในทุกเพศ ทุกวัย และจะนำบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญในเรื่องสิทธิมนุษยชนมาใช้ให้มีผลในทางปฏิบัติอย่างจริงจัง จึงกำหนดนโยบาย ดังนี้

(๑) สนับสนุนให้กลไกของรัฐเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในทุกมิติ รวมทั้ง “ปรับเปลี่ยนทัศนคติและกระบวนทัศน์” ของข้าราชการ เจ้าหน้าที่ของรัฐและนักการเมืองในการมองกระบวนการมีส่วนร่วมและการตรวจสอบจากประชาชน

(๒) จัดให้มี “กฎหมายว่าด้วยการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน” อย่างจริงจัง และมีหน่วยงานรับผิดชอบโดยตรง

(๓) สนับสนุนให้ประชาชนมีโอกาสเข้ามาตรวจสอบผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และเจ้าหน้าที่ภาครัฐมากขึ้น โดยสามารถเป็นผู้เสียหายเพื่อฟ้องร้องคดีทุจริตต่อศาลได้โดยตรง และมีความสะดวก

(๔) สนับสนุนและให้สิทธิประโยชน์ต่าง ๆ เพื่อจูงใจให้ประชาชนและภาคเอกชน เข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลสังคมและชุมชน ทั้งการให้บริการสังคม การศึกษา การฝึกอาชีพ การดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม การอยู่อาศัย รวมทั้งเปิดโอกาสให้ประชาชนและชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนา

(๕) ให้รัฐและประชาชนทุกภาคส่วนมีความตระหนักในเรื่อง ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ ความเสมอภาค การไม่เลือกปฏิบัติ มาตรการพิเศษสำหรับผู้ด้อยโอกาส โดยการให้ความรู้ ความเข้าใจผ่านสื่อ สถานศึกษาและกระบวนการต่าง ๆ

(๖) ส่งเสริม สนับสนุนให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้ปฏิบัติหน้าที่ในการส่งเสริมสิทธิมนุษยชน ตรวจสอบและฟ้องร้องผู้ละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างจริงจัง

๑.๔ นโยบายปฏิรูประบบบริหารจัดการและการตรวจสอบภาครัฐใหม่

ระบบการบริหารจัดการภาครัฐ ควรมีลักษณะกะทัดรัด มีความคล่องตัว สามารถบริการแก่ประชาชนได้โดยรวดเร็ว จะปรับปรุงกระทรวง กรม ให้เอื้ออำนวยต่อการบริหารงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจัดกลุ่มงานที่มีหน้าที่เหมือนกัน หรือใกล้เคียงกัน อยู่ในกระทรวง หรือกรมเดียวกัน แก้ไขให้หน่วยงานที่อยู่ใกล้ชิดประชาชนมีอำนาจอนุญาตหรืออนุมัติตามที่ประชาชนร้องขอ หน่วยงานระดับ

กระทรวง หรือกรม จะให้ทำหน้าที่ในการกำหนดนโยบาย วางมาตรฐานการทำงาน ตรวจสอบและให้การสนับสนุนทั้งในด้านวิชาการและการเงิน กำหนดอำนาจหน้าที่ของกระทรวง กรม จังหวัด ให้ชัดเจน ไม่ซ้ำซ้อนกับภาระหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ โดยนำระบบการบริหารจัดการ เทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย และการจัดการทรัพยากรมนุษย์มาใช้ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในภาครัฐ พรรคมีนโยบาย ดังนี้

(๑) ส่งเสริมให้มีระบบรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ (E - Government) เต็มรูปแบบ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารงาน

(๒) จัดระบบการให้บริการของภาครัฐ (Service Agreement) ผ่านช่องทางเทคโนโลยีสารสนเทศให้สามารถตอบสนองต่อเอกชนและประชาชนผู้รับบริการอย่างแท้จริง ด้วยความสะดวก รวดเร็ว ลดขั้นตอน ลดเอกสาร ตรวจสอบความก้าวหน้าของเรื่องที่ได้รับบริการจากภาครัฐได้โดยสะดวกและง่าย รวมทั้งปรับแก้กฎและระเบียบ เพื่อลดโอกาสและช่องทางการทุจริตของเจ้าหน้าที่

(๓) จัดระบบการจัดการทรัพยากรมนุษย์ของข้าราชการ พนักงานของรัฐ พนักงานราชการ ลูกจ้างภาครัฐ ให้มีความมั่นคง มีความก้าวหน้าในอาชีพ มีผลตอบแทนอย่างสมเหตุสมผล และมีความเป็นธรรมมากขึ้น

(๔) ปรับปรุงและแก้ไขกฎหมายและกฎ ระเบียบที่ล้าสมัยและไม่สอดคล้องต่อรูปแบบการป้องกันและปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบในปัจจุบัน รวมทั้งออกกฎหมายใหม่ ๆ เพื่อป้องกันการทุจริตประพฤติมิชอบ

(๕) ปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบโดยเสมอภาคอย่างจริงจังในทุกภาคส่วน

(๖) ส่งเสริมคุณธรรมคู่ความรู้ทั้งในและนอกสถานศึกษา และปลูกฝังค่านิยม “คนไทยต้องไม่โกง”

(๗) บังคับใช้กฎหมายว่าด้วยผลประโยชน์ทับซ้อนอย่างเคร่งครัดจริงจัง

๑.๕ นโยบายด้านการต่างประเทศและความมั่นคงของประเทศ

นโยบายต่างประเทศจะเป็นไปอย่างเป็นมิตรที่ดีกับนานาประเทศ มีความมุ่งมั่นตามวิถีทางการทูตเพื่อสนับสนุนนโยบายเศรษฐกิจของประเทศและเสริมสร้างสัมพันธภาพระหว่างประเทศให้กว้างขวางและแน่นแฟ้นอย่างมีศักดิ์ศรีและดำเนินบทบาทในเวทีโลก โดยเคารพในกฎบัตรสหประชาชาติ (UN) ยึดมั่นในพันธกรณีกับองค์กรที่เป็นสมาชิก ให้ความสำคัญกับกระบวนการเจรจา

พหุภาคี และทวิภาคี ทั้งต้องสร้างกลไกการเจรจาที่คำนึงถึงผลประโยชน์สูงสุดของประเทศชาติและประชาชน ทางด้านความมั่นคง พรรคมีเจตนารมณ์อันแน่วแน่ที่จะส่งเสริมและพัฒนาให้กองทัพมีกำลังพลที่มีคุณภาพและปฏิบัติหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ มีความพร้อมที่จะป้องกันประเทศ โดยไม่เบียดเบียน รุกรานผู้ใด มีอาวุธยุทธโศปกรณ์ที่ทันสมัย และเหมาะสมกับสถานะของประเทศ จัดสวัสดิการให้แก่ทหารและครอบครัวให้เพียงพออย่างเหมาะสมและมีศักดิ์ศรี เพิ่มศักยภาพของแต่ละกองทัพให้เข้มแข็ง เพื่อพร้อมที่จะปฏิบัติภารกิจตามหน้าที่ได้ทันทั่วทั้งในทุกลโอกาส พรรคจึงกำหนดนโยบายไว้ ดังนี้

(๑) ดำเนินนโยบายระหว่างประเทศโดยอิสระ และมีศักดิ์ศรี โดยคำนึงถึงผลประโยชน์และความมั่นคงของชาติเป็นสำคัญ ดำเนินนโยบายเป็นมิตรกับนานาประเทศ และแก้ไขปัญหาโดยสันติวิธี โดยจะประสานนโยบายด้านการต่างประเทศกับการทหารอย่างใกล้ชิดเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้กำลัง

(๒) ส่งเสริมความร่วมมือแบบบูรณาการกับอาเซียนให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น เพื่อประโยชน์ทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม

(๓) สร้างประเทศไทยให้เป็นตัวแทนของความถูกต้อง บริสุทธิ์ ยุติธรรมในเวทีโลก โดยอาศัยทุนทางสังคม ทุนทางวัฒนธรรมของไทย ตลอดจนประวัติศาสตร์อันต่อเนื่องยาวนานของประเทศ เพื่อให้ได้รับการยอมรับในเวทีโลก ในฐานะผู้นำด้านค่านิยมประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชน

(๔) ในการทำสนธิสัญญาระหว่างประเทศจะต้องเปิดเผยข้อมูลให้ประชาชนได้รับทราบ และต้องรับฟังความเห็นจากผู้มีส่วนได้เสียในสังคม อีกทั้งต้องทำงานคู่ขนานกับรัฐสภา และมีมาตรการเยียวยาให้กับผู้ได้รับผลกระทบอย่างเป็นธรรม

(๕) ทบทวนสนธิสัญญาระหว่างประเทศ เช่น FTA ในส่วนที่ก่อให้เกิดผลกระทบทางลบต่อสังคมและประชาชน

(๖) ทหารจะต้องได้รับการฝึกอบรมให้เป็นทหารในระบอบประชาธิปไตย มีความสำนึกในหน้าที่ความรับผิดชอบต่อประเทศชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ รัฐธรรมนูญ และประชาชน

(๗) สนับสนุนอุตสาหกรรมการผลิตอาวุธในประเทศและการปรับปรุงอาวุธยุทธโศปกรณ์ของกองทัพให้ทันสมัย

(๘) ส่งเสริม สนับสนุนงบประมาณการวิจัยและการพัฒนาทางการทหาร การพัฒนาความรู้ ความสามารถของกำลังพลที่มีความเชี่ยวชาญ ตลอดจนการมีส่วนร่วมของนักวิชาการและภาคเอกชนเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศทดแทนการนำเข้า

๒. นโยบายด้านเศรษฐกิจ

ภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ที่การเคลื่อนย้ายเงินทุน สินค้าและบริการระหว่างประเทศ มีความคล่องตัวมากขึ้น การเปลี่ยนแปลงระเบียบ กฎเกณฑ์การค้าโลกเป็นไปอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง และแนวโน้มการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจเพื่อสร้างความร่วมมือทางการค้าและการลงทุน ทั้งในระดับ ทวิภาคี ภูมิภาคและพหุภาคีและการรวมกลุ่มเขตการค้าเสรีมีความเข้มข้นและมีบทบาทชัดเจนมากขึ้น ขณะที่บทบาทการเป็นผู้นำการค้าโลกของสหรัฐอเมริกาลดลงจากภาวะความไม่สมดุลทางเศรษฐกิจ ที่ขาดดุลบัญชีเดินสะพัดและดุลการค้าอย่างต่อเนื่อง เกิดการก่อตัวของศตวรรษแห่งเอเชียที่มีจีนและ อินเดียเป็นตัวจักรใหม่ที่สำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจโลก ประกอบกับ การขยายตัวของ ตลาดการเงินและพัฒนาการเครื่องมือทางการเงินใหม่ ๆ ที่ทำให้เกิดการรวมตัวทางการเงินระหว่าง ประเทศและธุรกิจกองทุนบริหารความเสี่ยง (Hedge Fund) ขยายตัวในระดับสูง การเปลี่ยนแปลงที่ เกิดขึ้นดังกล่าวเป็นทั้งภัยคุกคามทางเศรษฐกิจที่แต่ละประเทศต้องเผชิญและปรับตัวไปตามกฎเกณฑ์ การค้าที่สลับซับซ้อนมากขึ้น สร้างแรงกดดันในการกำกับ ดูแลการเคลื่อนย้ายทุนจากต่างประเทศ ไม่ให้เกิดความผันผวนต่อตลาดเงินและอัตราแลกเปลี่ยน ขณะเดียวกันได้สร้างโอกาสทางการค้าใหม่ ๆ เพิ่มช่องทางระดมทุนของธุรกิจเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นมีความยืดหยุ่นและรวดเร็วมากขึ้น ช่วยสนับสนุนการพัฒนาทักษะวิชาการด้านต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ภายใต้การเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ประเทศต่าง ๆ รวมทั้งประเทศไทยจึงจำเป็นต้องดำเนินนโยบายการค้า ในเชิงรุก เพื่อสร้างความเชื่อมโยงเป็นส่วนหนึ่งของการผลิตโลก

ประเทศไทยมีบทบาทในเวทีระหว่างประเทศจากการเป็นสมาชิกภายในกลุ่มข้อตกลง การค้าและข้อตกลงเขตการค้าเสรีกับประเทศต่าง ๆ จำนวนมาก อาทิ ความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน ในอาเซียน (ASEAN) และเอเชีย-แปซิฟิก (APEC) ความร่วมมือในการพัฒนาพื้นที่ลุ่มแม่น้ำโขง (Great Mekhong Sub – region: GMS) ความร่วมมือทางเศรษฐกิจในกลุ่มบังกลาเทศ-อินเดีย-พม่า- ศรีลังกา-ไทย (BIMST-EC) รวมทั้งบทบาทในองค์การสหประชาชาติ การเป็นผู้ประสานงานประชุม เอเชีย-ยุโรป (ASEM) การประชุมองค์การ (UNCTAD) การประชุมกลุ่มประเทศไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด เป็นต้น จึงทำให้ประเทศไทยสามารถขยายโอกาสเข้าไปมีส่วนร่วมในการกำหนดกติกาต่าง ๆ ของโลกให้สอดคล้องกับผลประโยชน์ของประเทศ และเป็นโอกาสให้ประเทศไทยดำเนินนโยบาย

การค้าเชิงรุกและการขยายตลาดส่งออก โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพคน วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พร้อมกับการเพิ่มผลิตภาพการผลิต การเพิ่มคุณค่าและมาตรฐานสินค้าและบริการ บนฐานความรู้และความเป็นไทยที่สอดคล้องกับศักยภาพและความเป็นไปได้ของฐานทรัพยากรธรรมชาติ อันเป็นการสร้างความเข้มแข็งของโครงสร้างเศรษฐกิจไทยให้สามารถแข่งขันในเวทีโลกได้ รวมทั้งช่วยส่งเสริมให้ไทยเป็นศูนย์กลางด้านต่าง ๆ เพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยจำเป็นต้องปรับตัวให้ทันการเปลี่ยนแปลงกฎ ระเบียบทางการค้าและมาตรฐานทางการเงินใหม่ของโลก ต้องวางยุทธศาสตร์การแข่งขันเพื่อดึงดูดเงินทุนและการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เป็นประโยชน์ต่อการสร้างความแข็งแกร่งของเศรษฐกิจไทย ปรับปรุงระบบบริหารเศรษฐกิจส่วนรวม ให้สร้างบรรยากาศทางเศรษฐกิจที่คล่องตัวและมีเสถียรภาพ โดยเฉพาะการกำกับ ดูแลการเคลื่อนย้ายเงินทุน การพัฒนาตลาดการเงินที่เป็นมาตรฐานสากล ให้เชื่อมโยงตลาดการเงินระหว่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งสร้างความเข้มแข็งและการบริหารจัดการที่มีธรรมาภิบาลของภาคธุรกิจเอกชนและระบบเศรษฐกิจโดยรวม

พื้นฐานของเศรษฐกิจไทยในปัจจุบันเริ่มสูญเสียความพร้อมที่จะแข่งขันกับนานาประเทศภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ โดยที่ในภาคการผลิตยังมีปัญหาเรื่องผลิตผลตกต่ำ ด้วยเหตุที่เศรษฐกิจไทยอยู่ในสภาพดังกล่าว ทำให้ระดับรายได้ของคนไทยเติบโตโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำมาก ภาวะความยากจน ยังอยู่คู่กับคนไทยอย่างต่อเนื่อง การกระจายรายได้ยังเป็นปัญหาสำคัญที่หมักหมมเป็นช่องว่างที่มีแนวโน้มขยายห่างออกไปทุกที การแก้ไขปัญหาดังกล่าวของประเทศไทยต้องอาศัยการพัฒนา หลาย ๆ ด้านควบคู่กันไป ต้องอาศัยความร่วมมืออย่างใกล้ชิดในทุกด้านจากภาครัฐกับเอกชน เพื่อให้เกิดทิศทางการพัฒนาอย่างเป็นเอกภาพ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางการขนส่งและโลจิสติกส์เป็นเรื่องหนึ่งที่มีความจำเป็น เพื่อลดต้นทุนให้กับภาคธุรกิจทั้งเกษตร อุตสาหกรรมและการบริการ และเพื่อเป็นการสร้างจุดเชื่อมโยงไทยกับนานาชาติ

อุปสรรคในการประกอบธุรกิจของภาคเอกชนที่ต้องเร่งขจัดออกไปโดยเร็ว คือ การสร้างกติกากฎการแข่งขันที่เป็นธรรมให้เกิดขึ้น เพราะนอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อนักลงทุนไทยแล้ว ยังเป็นการส่งเสริมให้เกิดการลงทุนจากต่างประเทศด้วยภาคเกษตรกรรมและภาคอุตสาหกรรม ยังเป็นกลไกหลักในการพัฒนาประเทศที่ต้องเร่งพัฒนาขีดความสามารถในทุก ๆ ด้านอย่างเต็มที่ ประสานกับการนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาปรับใช้อย่างเหมาะสม สำหรับภาคการค้า บริการและการท่องเที่ยว

ต้องพยายามเพิ่มสัดส่วนปริมาณการค้าให้มากขึ้น โดยสร้างโครงข่ายสนับสนุนต่าง ๆ รวมทั้งปรับปรุงกฎเกณฑ์ให้เอื้อต่อการพัฒนาที่สำคัญนั้นต้องพัฒนาบุคลากรอย่างจริงจังทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ เพื่อรองรับกับการขยายตัวของการบริการและการท่องเที่ยวในอนาคต

นอกจากนี้ พลังงานยังถือเป็นหัวใจหลักสำคัญอีกปัจจัยหนึ่งต่อทิศทางในการพัฒนาประเทศ การวางแผนด้านพลังงานอย่างเป็นระบบ เพื่อให้แน่ใจว่าประเทศไทยจะมีพลังงานใช้ได้อย่างเพียงพอ เป็นเรื่องจำเป็น การเสาะหาแหล่งพลังงานสำรองและการพัฒนาพลังงานทดแทนเป็นกุญแจสำคัญที่จะทำให้ประเทศไทยมีความมั่นคงทางพลังงาน

จากความท้าทายที่ประเทศไทยจะต้องเผชิญในระยะต่อไป และจุดอ่อนในเชิงโครงสร้างทางเศรษฐกิจที่ยังมีอยู่ในระยะยาว จึงต้องเร่งปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้สมดุลและยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องและเป็นไปตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง โดยเริ่มจาก “ความพอเพียง” ที่มุ่งใช้ “ความมีเหตุผล” พิจารณาเหตุปัจจัยที่เกี่ยวข้องและคำนึงถึงผลที่จะได้รับอย่างรอบคอบ พัฒนาด้วย “ฐานความรู้” ทั้งจากภายนอกและภูมิปัญญาที่สั่งสมของชุมชนเพื่อ “สร้างภูมิคุ้มกัน” ให้สามารถใช้ประโยชน์จากกระแสโลกาภิวัตน์ได้อย่างชาญฉลาดและรู้เท่าทัน มุ่งให้เกิดการขยายตัวที่สมดุลทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ “อย่างพอประมาณ” โดยอาศัย “การพึ่งพาร่วมมือกัน” ทั้งนี้ จำเป็นต้องเร่งปรับโครงสร้างการผลิตให้เศรษฐกิจของประเทศที่มาจากวิสาหกิจชุมชนมีฐานการผลิตที่ใหญ่ขึ้นและเข้มแข็งยิ่งขึ้น โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานการพัฒนาและบริหารองค์ความรู้อย่างเป็นระบบ

การปรับโครงสร้างการผลิตยึดหลัก “ความมีเหตุผล” เป็นไปอย่างรอบคอบ ระมัดระวัง ไม่ก่อให้เกิดการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเช่นในอดีต หากแต่จะใช้จุดแข็งการผลิตที่มีเพื่อสร้างฐานการผลิตที่แข็งแกร่งอย่างพอเพียงและยั่งยืน โดยพื้นที่เขตเกษตรพัฒนาเป็นฐานอาหารที่มีความปลอดภัยและเพียงพอ ภาคบริการอาศัยจุดแข็งทางด้านความหลากหลายของทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของชาวไทยเป็นแนวทางในการพัฒนาศิลปวัฒนธรรม การท่องเที่ยวอย่างพอเพียงและยั่งยืน ขณะที่บริการภาครัฐมีฐานที่กว้างขึ้นจากความก้าวหน้าของการบริการทางการศึกษา สาธารณสุข และบริการสาธารณะอื่น ๆ นอกจากนั้นต้องมีการสนับสนุนให้เกิดความเชื่อมโยงการบริหารราชการ โดยมีการปรับใช้ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอย่างเหมาะสมที่จะช่วยเพิ่มการผลิต การบริโภคและการจัดทำบริการสาธารณะประหยัดการใช้พลังงานและทรัพยากรอื่น ๆ และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ขณะเดียวกัน จำเป็นต้องสร้าง “ภูมิคุ้มกันทางเศรษฐกิจ” เพื่อเตรียมพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงและปัจจัยคุกคามจากภายนอก ทั้งนี้ จะต้องพัฒนาปัจจัยแวดล้อมในหลายด้าน ให้เข้มแข็งทั้งในส่วนของการพัฒนาความเข้มแข็งของประเทศ และให้มียุทธศาสตร์และการบริหารจัดการที่ดีเป็นเครื่องมือในการสร้าง “สมดุล” ระหว่างประสิทธิภาพ คุณภาพและปริมาณ ทั้งในกระบวนการผลิตและพฤติกรรมผู้บริโภค ซึ่งการสร้าง “ภูมิคุ้มกันและระบบประกันความเสี่ยง” จะประกอบด้วย การเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานและการพัฒนาแหล่งพลังงานทางเลือก เพื่อลดความอ่อนไหวด้านพลังงานของประเทศ การบริหารเศรษฐกิจมหภาคให้มีความเหมาะสม การส่งเสริมการออมให้เพียงพอ ตลอดจนลดพฤติกรรมบริโภคที่ฟุ่มเฟือยจนไร้ขอบเขต ซึ่งจะเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นจากการก่อหนี้ภาคครัวเรือน และเป็นแนวทางที่จะทำให้ทุกภาคส่วนของสังคมมีวิถีชีวิตที่ “พอประมาณ” มีการใช้จ่ายและลงทุนอย่างสมเหตุสมผลบนพื้นฐาน การวิเคราะห์ความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นอย่างรอบคอบ

ทั้งนี้ การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจในแนวทางดังกล่าว จะต้องดำเนินควบคู่ไปกับการส่งเสริม “การสร้างเศรษฐกิจบนพื้นฐานคุณธรรม” โดยอาศัยกลไกตลาดที่มีประสิทธิภาพที่จะสะท้อนต้นทุนและราคาที่แท้จริง และการบังคับใช้กฎหมายและกฎ ระเบียบในการป้องกันการผูกขาดทางการค้าและการลงทุน และในการรักษามาตรฐานสินค้าและบริการอย่างมีประสิทธิภาพ และสร้างกลไกในการกระจายผลประโยชน์ที่เป็นธรรมและมีการคุ้มครองผู้บริโภคที่เหมาะสม อาทิ การบังคับใช้กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคอย่างมีประสิทธิภาพ การพัฒนาระบบการเงินฐานรากเพื่อเป็นช่องทางในการระดมทุนในระดับชุมชนและส่งเสริมการออม การปรับโครงสร้างภาษีให้มีความเป็นธรรม และการกระจายอำนาจสู่ชุมชนท้องถิ่นเข้มแข็งและพึ่งพาตนเองได้อย่างจริงจัง พรรคจึงมีนโยบายด้านเศรษฐกิจ ดังต่อไปนี้

๒.๑ นโยบายกระจายรายได้และแก้ปัญหาความยากจนตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

การที่จะพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมให้ยั่งยืนต้องเริ่มจากการแก้ไขปัญหาการกระจายรายได้และความยากจนเสียก่อน สำหรับประเทศไทยนั้น ปัญหาดังกล่าวเป็นสิ่งที่สั่งสมมานานตั้งแต่อดีต จะเห็นได้จากรายได้สุทธิของประชาชนลดต่ำลง หนี้ครัวเรือนสูงขึ้น ส่งผลให้การออมของครัวเรือนลดลง อีกทั้งการกระจายรายได้อีกยังเป็นปัญหาสำคัญที่หมักหมม เป็นช่องว่างที่มีแนวโน้มขยายห่างออกไปทุกที

พรรคตระหนักดีว่าปัญหาความยากจนและการกระจายรายได้เป็นเรื่องที่ซับซ้อนและเชื่อมโยงหลายมิติ เข้าด้วยกันที่จะต้องได้รับการแก้ไขอย่างเป็นระบบ จึงได้กำหนดนโยบาย ดังนี้

(๑) ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในภาคธุรกิจและเศรษฐกิจภาคเมือง โดยจัดตั้งกองทุนเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อเพิ่มการจ้างงาน เป็นแหล่งทุนหมุนเวียนช่วยเหลือการฝึกอาชีพ และช่วยเหลือด้านปัจจัยพื้นฐานทางการผลิต เช่น เมล็ดพันธุ์ ปุ๋ย เครื่องอบ เครื่องจักรกลทางการผลิต ลานตากผลผลิต โรงสีข้าวและห้องเย็น เป็นต้น

(๒) ส่งเสริมการเพิ่มรายได้โดยจัดให้มีโครงการปลูกป่า เพื่อฟื้นฟูพื้นที่ป่าเสื่อมโทรมในแต่ละภาค และส่งเสริมโครงการปลูกไม้โตเร็วในพื้นที่ของตนเอง โดยรัฐสนับสนุนต้นกล้า หรือโครงการปลูกป่าใช้หนี้ โดยจูงใจให้ประชาชนร่วมใจกันปลูกป่าอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเพื่อนำมาแลกเปลี่ยนกับการลดหนี้ในสถาบันการเงินของรัฐ

(๓) จัดให้มีระบบการออมเพื่อการดำรงชีพในยามชราแก่ประชาชนอย่างทั่วถึงในรูปแบบสวัสดิการชุมชน

(๔) ปรับโครงสร้างหนี้ภาคประชาชนให้กับคนยากจน เกษตรกร และครู โดยการจัดทำแผนการชำระหนี้ให้กับลูกหนี้ในระบบที่มีวงเงินไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท โดยลูกหนี้ที่สมัครเข้าโครงการจะได้รับการลดหนี้ ยืดระยะเวลาชำระหนี้ ปรับลดอัตราดอกเบี้ย หรือพักชำระดอกเบี้ย แล้วแต่กรณี

(๕) ส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจชุมชนและผลิตภัณฑ์ชุมชน โดยสนับสนุนวิสาหกิจชุมชนให้มีฐานการผลิตผลิตภัณฑ์ชุมชนที่ใหญ่และเข้มแข็งยิ่งขึ้น บนพื้นฐานการพัฒนาและบริหารองค์ความรู้อย่างเป็นระบบ รอบคอบ ระมัดระวัง

(๖) ส่งเสริมและพัฒนาจุดแข็งการผลิตและบริการที่มีอยู่เพื่อสร้างฐานการผลิตและภาคบริการที่แข็งแกร่งอย่างพอเพียงและยั่งยืน โดยสนับสนุนการเกษตรอย่างยั่งยืน ไม่ก่อให้เกิดการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ พลังงานและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งสนับสนุนภาคบริการในเชิงอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ พลังงานและใช้ต้นทุนทางสิ่งแวดล้อมอย่างพอประมาณ

(๗) ส่งเสริมและพัฒนาอาชีพของชุมชนและครัวเรือน

(๘) ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการลดพฤติกรรมการบริโภคที่ฟุ่มเฟือย และลดการก่อหนี้ภาคครัวเรือน

(๘) สนับสนุนให้มีการใช้จ่ายและการลงทุนอย่างสมเหตุสมผลบนพื้นฐานการวิเคราะห์ความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นอย่างรอบคอบ

(๑๐) สนับสนุนและส่งเสริมเศรษฐกิจฐานรากแบบพึ่งพาตนเอง เพื่อเป็นช่องทางในการระดมทุนในระดับชุมชนและเป็นการส่งเสริมการออมในอีกทางหนึ่ง

๒.๒ นโยบายในการบริหารเศรษฐกิจมหภาค

ภาคเอกชนนับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการขับเคลื่อน กำหนดทิศทางและพัฒนาเศรษฐกิจ เนื่องจากมีขนาดใหญ่ถึงร้อยละ ๘๐ ของเศรษฐกิจ ทั้งการส่งเสริมให้มีการลงทุนจากต่างประเทศ เพื่อให้มีการถ่ายทอดเทคโนโลยีอันจะนำมาซึ่งการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ และการพัฒนานักธุรกิจไทยให้สามารถต่อสู้ในการแข่งขันทั้งในเวทีระดับประเทศและระดับโลก ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องที่สำคัญ เพราะนอกจากจะเป็นการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศแล้ว ยังเป็นการสร้างรายได้ให้กับประเทศในระยะยาวอีกด้วย การส่งเสริมการลงทุนทั้งในภาคธุรกิจบริการ ธุรกิจการเกษตร เกษตรแปรรูปและอุตสาหกรรม จึงเป็นเรื่องพิเศษที่จำเป็นต้องได้รับการส่งเสริม สนับสนุน พรกจึงมีนโยบาย ดังนี้

(๑) จัดตั้งกองทุนการลงทุนร่วมภาครัฐและเอกชน รวมทั้งจัดหาสินเชื่อดอกเบี้ยต่ำเพื่อส่งเสริมให้เอกชนลงทุนทั้งในและต่างประเทศ ในกิจการที่ประเทศไทยมีศักยภาพ โดยมีคณะกรรมการกั่นกรอง ติดตาม และประเมินผลโครงการ และมีสำนักงานส่งเสริมการลงทุนทำหน้าที่เป็นศูนย์ข้อมูลและอำนวยความสะดวกในการลงทุน

(๒) จัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ โดยมีปัจจัยส่งเสริมการลงทุน เช่น ปลอดภาษีนำเข้าสินค้าทุนประเภทเทคโนโลยีสะอาด และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ปลอดภาษีเงินได้นิติบุคคลและลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคล จัดสินเชื่อดอกเบี้ยต่ำให้แก่ผู้ประกอบการ จัดให้มีศูนย์บริการภาครัฐครบวงจร ตั้งศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิต พัฒนาสินค้า เพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ การแปรรูปและการตลาด จัดโครงข่ายระบบขนส่งเพื่อเชื่อมโยงแหล่งผลิตกับโรงงานและการส่งออกหรือกระจายสินค้า

(๓) จัดให้มี “คณะกรรมการบูรณาการการวิจัยและพัฒนาแห่งชาติ” เพื่อกำหนดนโยบายและเป็นตัวเชื่อมระหว่างนักธุรกิจและสถาบันวิจัยต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้เกิดความร่วมมือระหว่าง

รัฐ เอกชนและสถาบันวิจัย เพื่อให้การวิจัยและพัฒนาสามารถสนองตอบต่อการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงและเป็นรูปธรรม

(๔) จัดตั้งกองทุนวิจัยร่วมภาครัฐและเอกชน รวมทั้งจัดหาสินเชื่อดอกเบี้ยต่ำให้กับภาคเอกชนที่ต้องการเข้าร่วมการวิจัย

(๕) ปกป้องและส่งเสริมระบบการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา โดยบังคับใช้มาตรการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา ให้เป็นไปตามกรอบองค์การการค้าโลก ปกป้องทรัพย์สินทางปัญญาไทยในเวทีโลก

(๖) จัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อส่งเสริมการลงทุนด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี มาใช้ในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

(๗) ปรับโครงสร้างภาษีนำเข้าวัตถุดิบ และผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป

(๘) ส่งเสริมและพัฒนาจุดแข็งการผลิตที่มีเพื่อสร้างฐานการผลิตที่แข็งแกร่งอย่างพอเพียงและยั่งยืน โดยพื้นที่เขตเกษตรจะพัฒนาเป็นฐานการผลิตพืชอาหารที่มีความปลอดภัยและเพียงพอ และฐานการผลิตพืชพลังงานที่เป็นพลังงานสะอาดราคาถูก ภาคบริการอาศัยจุดแข็งทางด้านความหลากหลายของทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชาวไทยเป็นแนวทางในการพัฒนา ศิลปะ วัฒนธรรม การท่องเที่ยวอย่างพอเพียงและยั่งยืน

(๙) เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารเศรษฐกิจมหภาคให้มีความเหมาะสม ลดการใช้พลังงานและการพัฒนาแหล่งพลังงานทางเลือกเพื่อลดความอ่อนไหวด้านพลังงานของประเทศ การส่งเสริมการออมให้เพียงพอ ตลอดจนลดพฤติกรรมการบริโภคที่ฟุ่มเฟือยจนไร้ขอบเขตเพื่อลดการก่อหนี้ภาคครัวเรือน มีการใช้จ่ายและลงทุนอย่างสมเหตุสมผลบนพื้นฐานการวิเคราะห์ความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นอย่างรอบคอบ

(๑๐) การบังคับใช้กฎหมายและกฎ ระเบียบในการป้องกันการผูกขาดทางการค้า และการลงทุนและในการรักษามาตรฐานสินค้าและบริการอย่างมีประสิทธิภาพ สร้างกลไกในการกระจายผลประโยชน์ที่เป็นธรรมและมีการคุ้มครองผู้บริโภคที่เหมาะสม ทั้งการบังคับใช้กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคอย่างมีประสิทธิภาพ การพัฒนาระบบการเงินฐานรากเพื่อเป็นช่องทางในการระดมทุนในระดับชุมชนและส่งเสริมการออม การปรับโครงสร้างภาษีให้มีความเป็นธรรม และการกระจายอำนาจทางเศรษฐกิจสู่ชุมชนท้องถิ่นอย่างจริงจัง

๒.๓ นโยบายด้านการใช้พลังงานและสิ่งแวดล้อมอย่างพอเพียง

นโยบายการใช้พลังงานและสิ่งแวดล้อมเป็นไปตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง “ความพอประมาณ” ซึ่งคือ การใช้พลังงานและรักษาสิ่งแวดล้อมอย่างจำเป็น และการประหยัดพลังงาน “ความมีเหตุมีผล” คือ พัฒนาพลังงานอย่างมีคุณภาพควบคู่กับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และการมีส่วนร่วมของประชาชน และส่งเสริมให้ชุมชนและทุกภาคส่วนและทุกระดับมีส่วนร่วมในการดูแลรักษา ฟื้นฟู จัดการและพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติ ทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพเพื่อการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน “การมีภูมิคุ้มกันในตัวดีพอสมควร” โดยการใช้พลังงานทางเลือก พลังงานทดแทน การพัฒนาและวิจัยพลังงานทดแทนทุกรูปแบบเพื่อเป็นทางเลือกแก่ประชาชนตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงและการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมทั้งศึกษาวิจัยและเตรียมความพร้อมเพื่อการตัดสินใจในพัฒนาพลังงานทางเลือกอื่น ๆ ที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและพลังงานที่สอดคล้องกับท้องถิ่น โดยการกำหนดโครงการตามกลยุทธ์ดังกล่าวอยู่ภายใต้เงื่อนไขของการตัดสินใจและการดำเนินกิจกรรมที่ต้องอาศัยเงื่อนไขความรู้และเงื่อนไขคุณธรรม กล่าวคือ ความรอบรู้เชิงวิชาการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตพลังงานและผลกระทบจากการใช้พลังงานและสิ่งแวดล้อมอย่างรอบด้าน จะช่วยให้ทุกคนตระหนักถึงคุณค่าและเลือกนำพลังงานแต่ละอย่างมาใช้งานอย่างฉลาด คุ้มค่าและเกิดประโยชน์สูงสุด ควบคู่ไปกับการรักษาสภาพสิ่งแวดล้อม เพื่อเป็นการประหยัดพลังงานและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้มีใช้ในอนาคต พรรคจึงมีนโยบาย ดังนี้

(๑) ส่งเสริมการใช้วัฒนธรรม ประเพณีการดำรงชีวิตตามวิถีไทย เพื่อปลูกฝังค่านิยมการบริโภคอย่างพอเพียง และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยใช้สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษาและสถาบันศาสนา ผ่านการให้ความรู้โดยตรง การทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี และการทำกิจกรรมร่วมกัน ตลอดจนสร้างตัวอย่างชุมชนพอเพียงที่มีการบริโภคตามความจำเป็นผลิตโดยใช้ทรัพยากรของท้องถิ่นบนฐานภูมิปัญญาดั้งเดิม เน้นการเรียนรู้และพึ่งตนเอง

(๒) ส่งเสริมประชาชน ชุมชนมีจิตสำนึกในการประหยัด/อนุรักษ์พลังงานด้านต่าง ๆ ทั้งพลังงานน้ำมัน พลังงานไฟฟ้า พลังงานน้ำ โดยรณรงค์เพื่อการใช้พลังงานและทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพให้เกิดประโยชน์สูงสุด เพิ่มประสิทธิภาพของกลไกการจัดการขยะชุมชน และส่งเสริมการนำขยะมูลฝอยมาใช้ใหม่ ส่งเสริมชุมชนร่วมกันควบคุมรักษาคุณภาพน้ำในลุ่มน้ำต่าง ๆ และแหล่งน้ำธรรมชาติให้อยู่ในเกณฑ์พอใช้และดี

(๓) ส่งเสริมการวิจัย พัฒนาพลังงานทดแทนจากพืชและชีวมวล โดยให้ดำเนินการร่วมกับภาคเอกชนที่จะเป็นผู้นำองค์ความรู้ดังกล่าวไปใช้ในเชิงพาณิชย์ และชุมชนที่มีองค์ความรู้หรือภูมิปัญญาดั้งเดิมให้ต่อยอดและแลกเปลี่ยนเรียนรู้อยู่แล้ว

(๔) ส่งเสริมการใช้พลังงานทดแทนที่ได้จากการวิจัยและพัฒนา โดยปรับใช้ให้เหมาะสมกับท้องถิ่น

(๕) ส่งเสริมให้ชุมชนและทุกภาคส่วนและทุกระดับมีส่วนร่วมในการดูแล รักษา ฟื้นฟู จัดการและพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติ ทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพเพื่อการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน

๒.๔ นโยบายด้านการปฏิรูประบบคมนาคมและการขนส่ง

การพัฒนาเศรษฐกิจประเทศไทยในปัจจุบันจำเป็นต้องมีการวางโครงสร้างพื้นฐานที่เข้มแข็งเพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถทางการแข่งขันของชาติในระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา การวางโครงสร้างการขนส่งและโลจิสติกส์ดังกล่าวของไทยเป็นไปด้วยความล่าช้าและขาดการวางแผนที่ดีจนทำให้เกิดความเสียหายมูลค่ามหาศาลในทางเศรษฐกิจ สูญเสียบประมาณของรัฐ และสูญเสียความได้เปรียบทางการค้าของภาคเอกชนไทย อีกทั้งประเด็นปัญหาดังกล่าวได้สร้างความเสียหายเชิงสังคมและสิ่งแวดล้อม ดังเช่น อัตราการเกิดอุบัติเหตุที่สูงขึ้นและความรุนแรงในมลพิษทางอากาศจากการเพิ่มขึ้นของการขนส่งทางถนน พรรคจึงได้กำหนดนโยบายไว้ ดังนี้

(๑) พัฒนาระบบโลจิสติกส์อิเล็กทรอนิกส์ (E-Logistics) และเร่งรัดการพัฒนา ระบบขนส่งมวลชน

(๒) พัฒนาโครงข่ายถนนและสถานีบรรจุและแยกสินค้ากึ่งรถ เพื่อเชื่อมโยงระบบขนส่งหลายรูปแบบอย่างต่อเนื่องทั้งภายในและต่างประเทศ โดยบริหารจัดการระบบขนส่งหลายรูปแบบในประเทศให้มีประสิทธิภาพสูงสุด สร้างระบบโครงข่ายถนนมอเตอร์เวย์และถนนยุทธศาสตร์ จัดให้มีสถานีบรรจุและขนส่งสินค้าและศูนย์กระจายสินค้าในภูมิภาค

(๓) ปฏิรูประบบคมนาคมและขนส่งของประเทศตามแนวนโยบายด้านคมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์ที่มุ่งเน้นการสร้างและพัฒนาการขนส่งระบบรางความเร็วสูงและไม่เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม รวมทั้งสร้างโครงข่ายคมนาคมทางบกและทางน้ำที่ทันสมัยและเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านทั้งในระดับอนุภูมิภาคและระดับภูมิภาค ส่วนทางอากาศจะมุ่งเน้นการสร้างความเป็นศูนย์กลาง

การบินของเอเชียด้วยการพัฒนาระบบการบริการอากาศยานทั้งการให้บริการท่าอากาศยาน การให้บริการ เชื้อเพลิงอากาศยาน การพัฒนาระบบการซ่อมอากาศยานให้มีความทันสมัยได้มาตรฐานโลกเพื่อความ เป็นศูนย์กลางของการซ่อมอากาศยานของเอเชีย

๒.๕ นโยบายด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีหลัก ได้แก่ เทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร เทคโนโลยีชีวภาพ เทคโนโลยีวัสดุและนาโนเทคโนโลยี เป็นปัจจัยสำคัญในการผลักดัน การเติบโตของเศรษฐกิจยุคใหม่ที่อาศัยการผสมผสานเทคโนโลยีต่าง ๆ เข้ากับความคิดสร้างสรรค์ และความรู้ที่เหมาะสม ให้กลายเป็นมูลค่าทางเศรษฐกิจมากกว่าเป็นการใช้เทคโนโลยี เช่น เครื่องจักร ควบคู่กับปัจจัยด้านแรงงานและเงินทุนในการผลิตเช่นอดีต ปัจจุบันการนำเทคโนโลยีมาผสมผสาน ต่อยอดกับภูมิปัญญาท้องถิ่น และนวัตกรรมทำให้เกิดการเพิ่มคุณค่าของสินค้าและบริการที่มี ลักษณะเฉพาะและพัฒนาไปอย่างไม่หยุดยั้ง ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการ ส่งเสริมกระบวนการผลิต ที่สะอาด ช่วยประหยัดการใช้ทรัพยากร และลดปริมาณของเสียและมลพิษได้มากขึ้น ขณะเดียวกัน การใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ช่วยสร้างโอกาสการเรียนรู้ให้คนไทย ให้เข้าถึงข้อมูล ข่าวสารและความรู้ได้อย่างกว้างขวาง รวมทั้งสามารถปรับตัวรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง จึงเป็น เครื่องมือสำคัญในการส่งเสริมทุนที่ประเทศต่าง ๆ ให้ความสำคัญในการลงทุนวิจัยพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

พรรคมีนโยบายด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยมีเป้าหมายหลักในการพัฒนา วิทยาศาสตร์เพื่อสร้างงาน เพิ่มรายได้และคุณภาพชีวิตของประชาชน เพิ่มมูลค่าของผลผลิตทางด้าน เกษตรและเกษตรแปรรูป ขยายงานอุตสาหกรรมหนัก เช่น การต่อเรือและรถที่ใช้พลังงานทดแทน เพิ่มงานวิจัย พัฒนาด้านสิ่งแวดล้อม พลังงานทดแทนและการแก้ปัญหาโลกร้อน

นอกจากนี้ ปัจจุบันการให้บริการด้านโทรคมนาคมของไทยยังมีสภาพการแข่งขัน ในลักษณะกึ่งผูกขาด โดยผู้ให้บริการรายใหญ่เพียงไม่กี่ราย ทำให้เกิดการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรมและ ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เป็นผลทำให้เกิดการสูญเสียต่อระบบเศรษฐกิจที่เกิดจากอัตราค่าบริการ ที่สูงกว่าความเป็นจริง รวมทั้งมีผลทางอ้อมที่ทำให้ต้นทุนของภาคการผลิตและภาคบริการอื่น ๆ สูงตามไปด้วย ทั้งยังจำกัดการเข้าถึงบริการโทรคมนาคมของประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ

พรรคมุ่งสร้างสังคมแห่งโอกาสและความสามารถ โดยสร้างเศรษฐกิจที่อยู่บนฐานของความรู้ โดยอาศัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญในการให้ประชาชน ชุมชนและองค์กรต่าง ๆ สามารถเข้าถึงแหล่งความรู้ได้อย่างทั่วถึง จึงได้กำหนดนโยบายไว้ ดังนี้

(๑) ปฏิรูปการวิจัยพัฒนาแบบครบวงจรที่ให้ผลทางเศรษฐกิจ ช่วยสร้างงาน เพิ่มมูลค่า และเพิ่มรายได้ โดยเป็นการวิจัยที่ก่อให้เกิดผลิตภัณฑ์ที่เป็นรูปธรรม เช่น ยา เคมีภัณฑ์ วัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์ ปศุสัตว์ อุปกรณ์ไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ และการเพิ่มมูลค่าของผลผลิตทางด้านเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตร

(๒) ส่งเสริม สนับสนุนการวิจัยและพัฒนา เพื่อไปใช้ในการขยายงานอุตสาหกรรมหนัก เช่น การต่อเรือ ตู้รถไฟ ตู้รถไฟไฟฟ้าและรถที่ใช้พลังงานทดแทน เป็นต้น

(๓) เพิ่มคุณภาพและมาตรฐานของงานวิจัยพื้นฐาน โดยมีตัวชี้วัดที่เป็นรูปธรรม เช่น เพิ่มผลงานตีพิมพ์ในวารสารชั้นนำของนานาชาติ เพิ่มจำนวนการจดสิทธิบัตรทั้งในและต่างประเทศ มอบรางวัลแก่นักวิจัยที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับของนานาชาติ สนับสนุนการต่อยอดงานวิจัยไปสู่การพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ และเลื่อนลำดับของศักยภาพการแข่งขันทางวิทยาศาสตร์ของประเทศไทยให้สูงขึ้น

(๔) ส่งเสริม สนับสนุนงานวิจัยและพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อม พลังงานทดแทนและการแก้ปัญหาโลกร้อน

(๕) ส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาด้านสารสนเทศ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และบุคลากรด้านเทคโนโลยีสารสนเทศในทุก ๆ ด้าน เช่น E - Commerce, E - Industry, E - Government, E - Society และ E - Education

(๖) จัดสร้างโครงข่ายสื่อสารโทรคมนาคมให้ครอบคลุมทั่วประเทศ โดยใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม ให้ประชาชนทั่วไปสามารถมีและใช้โครงข่ายสื่อสารโทรคมนาคม เช่น คู่สายโทรศัพท์ เครือข่ายอินเทอร์เน็ต เพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตและลดช่องว่างการเข้าถึงทรัพยากรของรัฐในอัตราค่าบริการที่เหมาะสมและเป็นธรรม

(๗) สนับสนุนองค์กรอิสระที่กำกับ ดูแลระบบโทรคมนาคมให้สามารถออกกฎระเบียบ ในการกำกับ ดูแลและจัดสรรทรัพยากรที่จำเป็นในการประกอบกิจการโทรคมนาคมให้รวดเร็ว ต่อความต้องการของภาคเอกชนและประชาชนทั่วไป

(๘) สนับสนุนให้มีกลไกการตรวจสอบผู้ให้บริการ เพื่อคุ้มครองผลประโยชน์ของผู้บริโภคไม่ให้ถูกเอาเปรียบจากผู้ให้บริการ เช่น การจัดตั้งองค์กรมหาชนเพื่อดูแลและคุ้มครองผลประโยชน์ของผู้ใช้งานโทรคมนาคมต่าง ๆ โดยเฉพาะ

๓. นโยบายด้านสังคม

ภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ที่ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ ทำให้การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร รวมทั้งวัฒนธรรมอันหลากหลายจากทั่วทุกมุมโลกสามารถนำมาเผยแพร่ได้สะดวก รวดเร็ว กลายเป็นทั้งการสร้างโอกาสและปัญหาใหม่ ๆ ตามมา โอกาสที่เกิดขึ้น คือ ความต้องการบริโภคสินค้าและบริการที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมที่หลากหลาย โดยเฉพาะกระแสนิยมตะวันตก ส่งผลให้ประเทศที่มีวัฒนธรรมมายาวนานอย่างประเทศไทยมีโอกาสในการพัฒนาสินค้าและบริการที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมและสร้างรายได้มากขึ้น ทั้งการเปลี่ยนแปลงรสนิยมของผู้บริโภคที่มีแนวโน้มให้ความสำคัญกับสุขภาพและธรรมชาติที่ขยายตัวไปทั่วโลก ช่วยให้เกิดความตระหนักในการดูแลทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น และเกิดกระแสความนิยมบริโภคสินค้าเชิงอนุรักษ์และสินค้าสุขภาพ เช่น ธุรกิจสปา พืชสมุนไพร แพทย์ทางเลือก อาหารและบริการดูแลสุขภาพ จึงนับเป็นโอกาสในการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นของไทยและนำมาสร้างมูลค่าเพิ่ม ซึ่งจะเป็นสินทรัพย์ทางปัญญาที่สร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจได้

ขณะเดียวกัน ปัญหาที่ต้องเผชิญคือ การแพร่ขยายของวัฒนธรรมต่างชาติอาจจะทำให้วัฒนธรรมดั้งเดิมซึ่งเป็นทุนสังคมของประเทศเริ่มเสื่อมถอยหากไม่ได้รับการอนุรักษ์และสืบสานอย่างเหมาะสม ขณะที่ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนที่มีแนวโน้มอยู่ในเขตเมืองที่แพร่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว ทำให้วิถีชีวิตความเป็นอยู่เปลี่ยนแปลงไป เน้นความสะดวกสบายและให้ความสำคัญกับการเลือกซื้อสินค้า แต่ต้องใช้ชีวิตอย่างเร่งรีบ มีรูปแบบการบริโภคที่ผิดโภชนาการและการใช้ชีวิตที่เผชิญแรงบีบคั้นทางเศรษฐกิจและสังคมมากขึ้น ประกอบกับ เด็กและวัยรุ่นอาจได้รับข้อมูลข่าวสารในแง่ลบ เช่น ภาพและสื่อลามก พฤติกรรมที่เบี่ยงเบนทางเพศ เป็นต้น เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและช่วยทำให้เกิดความรุนแรง เป็นเหตุให้การดูแลและป้องกันเด็กและเยาวชนจากค่านิยมที่ไม่พึงประสงค์เป็นไปได้ยากยิ่งขึ้น สิ่งเหล่านี้สร้างความเสี่ยงใหม่ๆ ด้านสังคมที่ต้องเผชิญ รวมถึงการก่อการร้าย การระบาดของโรคพันธุกรรมใหม่ๆ และการค้ายาเสพติดในหลากหลายรูปแบบ เป็นต้น ล้วนเป็นเรื่อง

ที่แต่ละประเทศจะต้องป้องกันและแก้ไขเพื่อไม่ให้เกิดผลร้ายต่อเศรษฐกิจและสันติสุขของสังคม พรรคจึงมีนโยบาย ดังนี้

๓.๑ นโยบายด้านการศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีวิต

กรอบแนวคิดยุทธศาสตร์การศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีวิตมุ่งเน้นการยึดถือคนเป็นศูนย์กลางการพัฒนาตามแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง เพราะคนเป็นทั้งวิธีการและเป้าหมายสำหรับผลประโยชน์และผลกระทบที่ได้รับจากการพัฒนา ทำให้เกิดความจำเป็นต้องพัฒนาคนในทุกมิติอย่างสมดุลทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ ความรู้ ความสามารถ ทักษะ เพื่อให้เปรียบพร้อมทั้งทางด้านคุณธรรม จริยธรรม และความรู้ ความคิด สามารถตัดสินใจบนพื้นฐานความพอประมาณ ไม่น้อยเกินไป ไม่มากเกินไป การเป็นผู้มีคุณธรรม เพื่อกำกับความคิดสำหรับการประพฤติปฏิบัติ เพื่อให้ดำเนินชีวิตอย่างมีจริยธรรม มีความซื่อสัตย์ สุจริต มีความอดทน ขยันหมั่นเพียร มีการวิเคราะห์และสังเคราะห์อย่างมีเหตุผล รอบคอบ และระมัดระวังด้วยจิตสำนึกที่มีต่อสาธารณะ ตามหลักศีลธรรม เน้นการใช้หลัก หลักการ กฎเกณฑ์ กติกา สำหรับความเหมาะสมให้บังเกิดขึ้น และการมีภูมิคุ้มกันสำหรับการวางแผนและเตรียมความพร้อมที่จะเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั้งในปัจจุบันและอนาคต พรรคจึงมีนโยบาย ดังนี้

(๑) นโยบายการพัฒนาลักษณะนิสัยแบบพอเพียง โดยการส่งเสริมลักษณะนิสัยตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้งจากการออม การดำเนินชีวิตแบบพอเพียง การปลูกฝังทัศนคติและการเรียนรู้ของเยาวชน การสร้างความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกับชุมชนเพื่อสร้างจิตสำนึกสาธารณะ การส่งเสริมการใช้หลักธรรมทางศาสนาแก่นักเรียน เยาวชน และบุคคลทั่วไป โดยสนับสนุนการบรรพชาเป็นภิกษุและสามเณรทั้งทั่วไปและภาคฤดูร้อน การจัดทำสวนพุทธประวัติเพื่อการเรียนรู้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง การจัดทำค่ายคุณธรรมนักเรียน เยาวชนและบุคคลทั่วไปและการสร้างความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกับชุมชนในการส่งเสริมศีลธรรมแก่เยาวชน

(๒) นโยบายการพัฒนาการศึกษาอย่างต่อเนื่อง โดยการพัฒนาการศึกษาอย่างต่อเนื่อง ทั้งโดยการกำหนดแผนงานการศึกษาอย่างต่อเนื่อง การพัฒนาสถานศึกษาและชุมชนเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต การสร้างความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกับชุมชนเพื่อใช้ประโยชน์ในการเรียนรู้บนพื้นที่สาธารณะ การพัฒนาหลักสูตรของสถาบันการศึกษาเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตและสอดคล้อง

กับความต้องการของท้องถิ่นตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง การส่งเสริมการรักการอ่าน การส่งเสริม เพื่อการพัฒนาอาชีพ การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงในชุมชน ทั้งจากการจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ เกษตรทฤษฎีใหม่ตามแนวพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงภายในชุมชน การส่งเสริมความร่วมมือ ระหว่างบ้าน วัด โรงเรียน หรือ “บวร” เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงภายในชุมชน และ การพัฒนาความรู้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงแก่ผู้เรียน ทั้งจากการเรียนรู้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงตามรอย พระยุคลบาท การอบรมและศึกษาคูงานเศรษฐกิจพอเพียงตามแนวพระราชดำริตามสถานที่ต่าง ๆ

(๓) นโยบายการพัฒนาหลักสูตรโรงเรียนต้นแบบเศรษฐกิจพอเพียง โดยการส่งเสริม การดำเนินการเศรษฐกิจพอเพียงสู่สถานศึกษา ด้วยการส่งเสริมและถ่ายทอดความรู้ปรัชญาเศรษฐกิจ พอเพียงสู่สถานศึกษา การอบรมผู้บริหารและครูอาจารย์ภายในสถานศึกษาให้เรียนรู้ปรัชญาเศรษฐกิจ พอเพียง การสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคประชาชน เพื่อการดำเนินการเศรษฐกิจ พอเพียงสู่สถานศึกษา การจัดทำโครงการต้นแบบเพื่อการดำเนินการเศรษฐกิจพอเพียงสู่สถานศึกษา

(๔) การจัดการภายในแบบพอเพียงของสถานศึกษา ทั้งจากการจัดสรรการใช้ ทรัพยากรภายในสถานศึกษาแบบพอเพียง การปรับปรุงและพัฒนาภูมิทัศน์ อาคารสถานที่ ความสะอาด และการใช้พื้นที่ภายในสถานศึกษาตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง การจัดทำโรงเรียนวิถีพุทธ การสร้างชีวิตพอเพียงภายในสถานศึกษา การบูรณาการจัดการเรียนรู้ตามหลักพอเพียง การจัดทำ หลักสูตรและแผนการเรียนรู้แบบพอเพียง การพัฒนาหลักสูตรการเรียน การสอนแบบบูรณาการ ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง การออมเงินของนักเรียนภายในสถานศึกษา การปรับปรุงและพัฒนาสหกรณ์ ตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง การประกวดกิจกรรมสหกรณ์ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร การรณรงค์คัดแยกขยะและทำขยะหมอมภายในสถานศึกษา การจัดทำปุ๋ยชีวภาพภายในสถานศึกษา การพัฒนาแก๊สชีววมวลภายในสถานศึกษา การผลิตน้ำมันไบโอดีเซลจากน้ำมันประกอบอาหารที่ใช้แล้ว ภายในสถานศึกษา การให้นักเรียนกรุงเทพมหานครร่วมใจส่งเสริมการผลิตไบโอดีเซล การพัฒนาวัสดุเหลือใช้ ให้เป็นประโยชน์ภายในสถานศึกษา การปรับปรุงดิน น้ำ และสภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษาตาม ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง การพัฒนาการเรียนรู้ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี แขนงการเกษตร การพัฒนาคุณภาพอาหารกลางวันภายในสถานศึกษาตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

(๕) กลยุทธ์การจัดการองค์ความรู้ภาคประชาชน โดยการพัฒนาความรู้เศรษฐกิจพอเพียงสำหรับประชาชน ด้วยการเผยแพร่ความรู้เศรษฐกิจพอเพียงสู่ชุมชน การแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ระหว่างเครือข่ายเศรษฐกิจพอเพียง การสร้างความร่วมมือระหว่างบ้าน วัด โรงเรียน เพื่อพัฒนาความรู้ด้านเศรษฐกิจพอเพียงสำหรับประชาชน การเสริมสร้างความร่วมมือของโรงเรียนระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองเพื่อการจัดการองค์ความรู้และการดำเนินชีวิตแบบพอเพียง

(๖) กลยุทธ์การส่งเสริมและพัฒนาภูมิปัญญาชาวบ้าน โดยการส่งเสริมต้นแบบเศรษฐกิจพอเพียง ทั้งการส่งเสริมบุคคลต้นแบบเศรษฐกิจพอเพียง การส่งเสริมองค์กรต้นแบบเศรษฐกิจพอเพียง การส่งเสริมชุมชนต้นแบบเศรษฐกิจพอเพียง การส่งเสริมภาคธุรกิจต้นแบบเศรษฐกิจพอเพียง การพัฒนาและปรับใช้ภูมิปัญญาชาวบ้าน ทั้งจากการอนุรักษ์ภูมิปัญญาชาวบ้าน การพัฒนาภูมิปัญญาชาวบ้านตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง การส่งเสริมการปรับใช้ภูมิปัญญาชาวบ้านของประชาชนตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง การจัดทำพินิจภัณฑ์ด้านการเกษตรและภูมิปัญญาชาวบ้าน

๓.๒ นโยบายด้านการสาธารณสุข

พรรคจะพัฒนาระบบสุขภาพครบวงจร โดยเน้นการเสริมสร้างสุขภาพสู่ความยั่งยืนของประชาชน รวมทั้งการจัดและส่งเสริมให้ประชาชนได้รับบริการสาธารณสุขที่มีมาตรฐานอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ โดยผู้ไม่มีหลักประกันหรือผู้ยากไร้จะได้รับการดูแลรักษาฟรีอย่างมีมาตรฐานเดียวกัน เพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามเจตนารมณ์นี้ พรรคมีนโยบายในด้านสาธารณสุข ดังต่อไปนี้

(๑) ใช้บัตรประชาชน รักษาฟรี ทั้งที่โรงพยาบาลของรัฐและคลินิกเอกชนที่เข้าร่วมโครงการภายในจังหวัดเดียวกัน

(๒) ส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้รับผิดชอบหรือมีส่วนร่วมในการผลิตบุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุข ด้วยการจัดสรรทุนและคัดเลือกบุคลากรในท้องถิ่นไปศึกษาตามสถาบันต่าง ๆ และกลับมาทำงานในท้องถิ่นนั้น

(๓) ให้อาสาสมัครสาธารณสุข (อสม.) ทั่วประเทศ ปฏิบัติงานด้านสาธารณสุขเชิงรุก และมีค่าตอบแทน

๓.๓ นโยบายด้านสวัสดิการสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

การพัฒนาประเทศที่ผ่านมามุ่งเน้นการเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ โดยไม่ให้ความสำคัญกับคนอย่างจริงจังเท่าที่ควร ส่งผลให้ความเหลื่อมล้ำหรือช่องว่างระหว่างคนกลุ่มต่าง ๆ มีมากขึ้น แม้จะมีความพยายามจัดสวัสดิการในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อดูแลสวัสดิการประชาชนในขั้นพื้นฐาน เช่น การศึกษา การรักษาพยาบาล กระนั้นก็ตาม ก็ยังคงมีช่องว่างอยู่มาก เป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องสร้างระบบสวัสดิการสังคมที่ดีและมั่นคง เพื่อดูแลประชาชนตั้งแต่เกิดจนตาย โดยความร่วมมือจากทุกฝ่ายคือ ภาครัฐ ภาคประชาชนและภาคเอกชน อย่างน้อยเพื่อเป็นหลักประกันขั้นพื้นฐานให้ประชาชนมีสิทธิดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์

การพัฒนาสังคมและคุณภาพชีวิตของประชาชน จำเป็นจะต้องสร้างสังคมที่มีความเข้มแข็งที่มาจากรากฐานของประชาชนที่เข้มแข็ง ด้วยการหันกลับมาดูแลตอบสนองความจำเป็นขั้นพื้นฐานขั้นต่ำที่จะช่วยให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างพอดีและพอเพียง พัฒนาคุณภาพชีวิต และความปลอดภัยของประชาชนเพื่อให้ประชาชนได้มีโอกาสใช้ชีวิตอย่างมีความสุขเหมาะสมกับฐานะของตน อันจะช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้น และก่อให้เกิดการพัฒนาทางด้านสังคมตามมา พรรคจึงมีแนวนโยบายในด้านสวัสดิการสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ดังต่อไปนี้

(๑) การเป็นสังคมที่มีความเป็นอยู่ที่พอเพียงและพอดี โดยการสนับสนุนที่อยู่อาศัยที่เหมาะสมด้วยการจัดสร้างที่อยู่ถาวร และที่พักพิงชั่วคราว การปรับปรุงการใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อการสร้างที่อยู่อาศัย การพัฒนาสภาพที่อยู่อาศัยด้วยการซ่อมแซม ปรับปรุงที่อยู่อาศัยให้อยู่ในสภาพที่ดีและเหมาะสม ถูกสุขลักษณะ พร้อมทั้งร่วมกันออมทรัพย์เพื่อการเกษียณชน ตำรวจความต้องการด้านที่อยู่อาศัยและจัดฝึกอบรมอาสาสมัครรักษาดิน

(๒) การเป็นสังคมที่มีความสุขอย่างพอดี โดยการส่งเสริม สนับสนุนความอบอุ่นในครอบครัวด้วยการทำกิจกรรมร่วมกัน สร้างและพัฒนาจิตสำนึกรับผิดชอบต่อครอบครัว ส่งเสริมการเกิดความเอื้ออาทรต่อชุมชนด้วยการร่วมกันทำกิจกรรมอาสาสมัครเพื่อคนอื่น ๆ ส่งเสริมและพัฒนาการเกิดจิตสำนึกสาธารณะผ่านการฝึกอบรม การทำกิจกรรม การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ การสนับสนุนโครงการด้านเยาวชน ด้านกีฬาและวิชาการและการทำวิจัยชุมชน

(๓) ส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างหญิงชายด้วยมาตรการที่หลากหลาย เช่น ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่ไม่เป็นธรรม และขจัดการกระทำที่เลือกปฏิบัติต่อสตรี

(๔) ส่งเสริมสวัสดิการการออมภาคชุมชน โดยรัฐจัดเงินสบทบให้เท่าจำนวนเงินสวัสดิการการออมภาคชุมชน เพื่อดูแลสมาชิกทุกคนยามชรา โดยเฉพาะผู้ที่ไม่ได้รับการดูแลโดยระบบสวัสดิการอื่น ๆ

(๕) จัดให้มีกลไกการดูแลผู้พิการ ผู้ทุพพลภาพอย่างเป็นระบบ รวมทั้งการจัดทำและปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น ทางเท้า บาทวิถี เครื่องหมายจราจร และจัดให้มีศูนย์บริการผู้พิการ ผู้ทุพพลภาพครบวงจร เป็นต้น

(๖) จัดให้มีกลไกเสริมสร้างสถาบันครอบครัวอย่างเป็นระบบ

(๗) ส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชนมีความมั่นคงในที่อยู่อาศัย ทั้งการเป็นผู้เช่าที่อยู่อาศัยในราคาที่จ่ายได้ และการเป็นเจ้าของที่อยู่อาศัย ซึ่งรวมถึง กลุ่มผู้มีรายได้น้อยที่ต้องการที่อยู่อาศัยราคาถูกจากรัฐ และกลุ่มผู้มีรายได้น้อยปานกลางที่ต้องการซื้อที่อยู่อาศัยโดยผ่อนชำระ แต่ยังคงขาดระบบเงินกู้ระยะยาว ในอัตราดอกเบี้ยที่เหมาะสมอย่างพอเพียงและโดยมาตรการคุ้มครองผู้บริโภค

(๘) ปรับปรุงกฎหมายและระบบการจัดการเคหะภาครัฐ โดยเน้นการพัฒนาปรับปรุงคุณภาพอาคาร สภาพชุมชนและการดูแลผู้มีรายได้น้อยและปานกลางเป็นสำคัญ รวมทั้งให้ประชาชนที่อยู่ในระบบการเคหะของรัฐและชุมชนทั่วไปมีส่วนร่วมพิจารณาตัดสินใจในการดำเนินการโครงการที่จะมีผลกระทบต่อที่อยู่อาศัยและวิถีชีวิตของตน

(๙) ปรับปรุงการดำเนินการและการให้บริการของกองทุนประกันสังคมและกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ โดยเน้นการให้สิทธิประโยชน์แก่สมาชิก การให้บริการด้านสวัสดิการและการเป็นแหล่งเงินกู้ต้นทุนต่ำของสมาชิก

(๑๐) การเป็นสังคมที่เข้มแข็ง โดยการส่งเสริมสุขภาพกาย ด้วยการตรวจร่างกายเป็นประจำ ส่งเสริม สนับสนุนการออกกำลังกายตามสภาพของบุคคล การตอบปัญหาสุขภาพ ส่งเสริมสุขภาพจิตด้วยการนำสิ่งที่มีคุณค่าในท้องถิ่น ชุมชน ไม่ว่าจะเป็นด้านการร้องเพลง ดนตรี การแสดงและศิลปะ วัฒนธรรมพื้นบ้านมาช่วยในการสร้างความสุขทางใจ ส่งเสริมคุณภาพชีวิตจากการสร้างงาน สร้างคุณค่าให้กับผู้พิการและผู้ด้อยโอกาส ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้พิการทางร่างกายให้สามารถใช้ชีวิตอยู่ได้อย่างปกติ ส่งเสริมการเป็นชุมชนพึ่งพาตนเองด้วยการสร้างผู้นำที่มีคุณธรรม การสนับสนุน การคิดค้น พัฒนาสินค้าของชุมชนท้องถิ่น พร้อมสนับสนุนการใช้สินค้าที่ผลิตขึ้นมา

(๑๑) การเป็นสังคมที่ปลอดภัย โดยส่งเสริมความปลอดภัยทางกายภาพด้วยการปรับปรุง จัดสร้างสาธารณูปโภคพื้นฐานที่จำเป็นอย่างพอเพียงทั้งเพื่อประชาชนทั่วไปและผู้มีลักษณะพิเศษ เช่น ผู้พิการและคนชรา เป็นต้น ส่งเสริมความปลอดภัยทางร่างกายและทรัพย์สินด้วยการสร้างและพัฒนาให้เกิดอาสาสมัครชุมชน ช่วยสำรวจ ตรวจสอบ สังกัดและเฝ้าระวัง

๓.๔ นโยบายด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด

ยาเสพติดเป็นภัยอย่างร้ายแรงต่อประเทศชาติและประชาชน ถ้าไม่รีบป้องกันหรือแก้ไขอย่างจริงจังและบังคับใช้กฎหมายโดยเคร่งครัดแล้ว ก็จะมีผลทำให้สังคมอ่อนแอ รัฐต้องใช้งเงินมากมายเพื่อรักษาเยียวยาสุขภาพของผู้ติดยาเสพติด ทั้งก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมทั้งในประเทศและในลักษณะอาชญากรข้ามชาติ พรรคมีนโยบายที่จะป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดเป็นเรื่องสำคัญและเร่งด่วน ดังนี้

(๑) เน้นการแก้ปัญหายาเสพติดอย่างเป็นระบบครบวงจร ทั้งทางด้านการป้องกันด้านการปราบปราม ด้านการบำบัดรักษา ด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด

(๒) ปรับปรุงกฎหมายให้เหมาะสมยิ่งขึ้น และบังคับใช้กฎหมายโดยเคร่งครัด

(๓) การขยายความร่วมมือระหว่างประเทศในการแก้ปัญหายาเสพติด

๓.๕ นโยบายด้านศิลปะ วัฒนธรรมและการท่องเที่ยว

ด้านศิลปะ วัฒนธรรมและการท่องเที่ยว ควรคำนึงถึงการอนุรักษ์ การเพิ่มพูนมูลค่าและเชิดชูสิ่งดั้งเดิมของภูมิปัญญาไทย และของชุมชนกรุงเทพมหานครในฐานะที่เป็นมหานครหลวงของประเทศไทยที่เป็นเมืองท่าสำคัญของภูมิภาคเอเชีย (Asia Hub) มีศิลปะ วัฒนธรรม ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีซึ่งเป็นที่ยอมรับ โดยพัฒนาอย่างบูรณาการเข้ากับการท่องเที่ยวบนหลักของความพอประมาณ ส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจหลักความพอประมาณด้านการพัฒนาและธำรงรักษาองค์ความรู้ด้านศิลปะ วัฒนธรรม และการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในขีดความสามารถของชุมชนตามแบบวิถีไทย นอกจากนี้ ความมีเหตุมีผล คือ มีความเข้าใจถึงแก่นแท้ของศิลปะ วัฒนธรรม ที่ควรอนุรักษ์และสามารถเชื่อมโยงในการเพิ่มพูนมูลค่า โดยไม่ควรเน้นเพียงมูลค่าทางตัวเงิน เท่านั้น แต่ควรเน้นให้เกิดการถ่ายทอดองค์ความรู้ตั้งแต่เยาวชนในพื้นที่จนถึงนักท่องเที่ยวในประเทศและ

ต่างประเทศที่ต้องการศึกษาศิลปะ วัฒนธรรมและควรคำนึงถึงการมีภูมิคุ้มกัน คือ การสร้างความเข้มแข็งโดยผลักดันให้เกิดจิตสำนึกและกระแสมหาภาคภูมิใจในความเป็นไทย ตลอดจนการอนุรักษ์และฟื้นฟูศิลปะ วัฒนธรรม โดยการมีส่วนร่วมของภาคส่วนในกรุงเทพมหานครเพื่อส่งเสริมการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ด้านศิลปะ วัฒนธรรมและการท่องเที่ยว ตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน พรรคจึงมีนโยบาย ดังนี้

(๑) การอนุรักษ์ ฟื้นฟูแหล่งศิลปะ วัฒนธรรมดั้งเดิมของไทยโดยความร่วมมือกับชุมชนท้องถิ่น

(๒) การพัฒนาแหล่งศิลปะ วัฒนธรรมในชุมชนให้มีคุณค่าเพิ่มขึ้นเพื่อการท่องเที่ยว

(๓) การส่งเสริมให้ประชาชนชาวบ้านเป็นผู้นำในการอนุรักษ์ศิลปะ วัฒนธรรมและถ่ายทอดองค์ความรู้ร่วมกับภาครัฐ ภาคเอกชนและชุมชน

(๔) กระจายเส้นทางท่องเที่ยวเชิงทัศนศึกษา ด้านศิลปะ วัฒนธรรม ให้ครอบคลุมพื้นที่ทั่วประเทศ

๓.๖ นโยบายในการสร้างสังคมที่มีคุณธรรม

ความก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจและการที่วิทยาการทางด้านเทคโนโลยีได้เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วในยุคโลกาภิวัตน์ ส่งผลให้สังคมไทยเป็นสังคมแบบวัตถุนิยมและบริโภคนิยม จริยธรรมของสังคมได้เสื่อมถอยลงไปมากจนน่าเป็นห่วง ฝ่ายการเมืองซึ่งเป็นองค์กรสูงสุดทางด้านการบริหารที่จะต้องเป็นผู้นำในเรื่องคุณธรรมก็ละเลยที่จะเป็นแกนนำหรือตัวขับเคลื่อนทางด้านการบริหารอันเนื่องมาจากส่วนใหญ่เข้ามามีอำนาจด้วยการใช้อิทธิพลและอำนาจเงิน พรรคจึงมีนโยบายที่จะนำพาสังคมแห่งคุณธรรมให้กลับคืนมา ดังนี้

(๑) จัดให้มีการบังคับใช้ประมวลจริยธรรมของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างมีประสิทธิภาพ

(๒) จัดตั้งสมัชชาคุณธรรมแห่งชาติทั่วประเทศ เพื่อส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรมตั้งแต่ระดับเยาวชน

(๓) บรรจุเรื่อง คุณธรรม จริยธรรม ไว้ในหลักสูตรการศึกษาทุกระดับ

ข้อบังคับพรรคธรรมมาภิบาลสังคม

พ.ศ. ๒๕๕๑

ข้อบังคับพรรคธรรมมาภิบาลสังคม พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยที่ประชุมคณะผู้จัดตั้งพรรคธรรมมาภิบาลสังคม เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้มีมติเป็นเอกฉันท์กำหนดข้อบังคับพรรคฉบับนี้เพื่อเป็นแนวทางและหลักเกณฑ์ในการบริหารพรรคและการดำเนินกิจการทางการเมืองของพรรคให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงกำหนดข้อบังคับพรรคไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับพรรคธรรมมาภิบาลสังคม พ.ศ. ๒๕๕๑”

ข้อ ๒ ให้ใช้ข้อบังคับนี้ ตั้งแต่วันที่นายทะเบียนพรรคการเมืองรับจดทะเบียนการจัดตั้งพรรคการเมืองเป็นต้นไป

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๓ พรรคการเมืองที่ใช้ข้อบังคับนี้เรียกว่า “พรรคธรรมมาภิบาลสังคม” เขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า “THE GOOD GOVERNANCE SOCIETY PARTY” ชื่อย่อภาษาไทยว่า “ธกส” ชื่อย่อภาษาอังกฤษว่า GGSP

ข้อ ๔ เครื่องหมายพรรคและความหมาย

(๑) พรรคธรรมมาภิบาลสังคม ใช้เครื่องหมายอักษร “ ธ ” เป็นสีน้ำเงิน และมีชื่อ “พรรคธรรมมาภิบาลสังคม” เป็นภาษาไทยและชื่อ “THE GOOD GOVERNANCE SOCIETY PARTY” เป็นภาษาอังกฤษอยู่ใต้ตัวอักษร “ ธ ” โดยมีพื้นหลังเป็นสีเหลือง ดังภาพ

โดยมีคำอธิบาย ดังนี้

“อักษร “ช” หมายถึง อักษรนำของชื่อพรรคการเมือง “สีน้ำเงิน” ในตัวอักษร “ช” หมายถึง ความมีเกียรติยศและศักดิ์ศรี และพื้น “สีเหลือง” หมายถึง ความเจริญรุ่งเรืองโดยอาศัยหลักธรรม”

ข้อ ๕ สำนักงานใหญ่ ตั้งอยู่ ณ เลขที่ ๑๒๗ ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ ๑๐๔๐๐

ข้อ ๖ สาขาพรรคการเมืองที่ได้รับอนุมัติให้จัดตั้ง ณ ที่ใด ให้เรียกว่า พรรคการเมือง สาขา.....

หมวด ๒

สมาชิกและสมาชิกภาพ

ข้อ ๗ บุคคลที่มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ มีสิทธิเข้าเป็นสมาชิกพรรค

(๑) มีสัญชาติไทยโดยการเกิด หรือผู้มีสัญชาติไทยโดยการแปลงสัญชาติซึ่งได้สัญชาติไทยมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี

(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ ในวันที่ยื่นใบสมัครเข้าเป็นสมาชิก

(๓) ไม่เป็นภิกษุ สามเณร นักพรตหรือนักบวช

(๔) ไม่อยู่ในระหว่างถูกเพิกถอนสิทธิเลือกตั้ง

(๕) ไม่ต้องคุมขังอยู่โดยหมายของศาล หรือโดยคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

(๖) ไม่เป็นบุคคลวิกลจริต จิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ

(๗) ไม่เป็นสมาชิกพรรคการเมืองอื่น

ข้อ ๘ การสมัครเป็นสมาชิกพรรคการเมือง ให้ผู้สมัครยื่นใบสมัครด้วยตนเองพร้อมเอกสารประกอบ ตามที่นายทะเบียนพรรคการเมืองกำหนดต่อนายทะเบียนสมาชิกพรรคหรือนายทะเบียนสมาชิกสาขาพรรคและให้คำรับรองว่า ตนมิได้เป็นสมาชิกของพรรคการเมืองอื่นอยู่ในขณะเดียวกัน ณ สถานที่ที่พรรคการเมืองกำหนด โดยมีสมาชิกพรรคสองคนให้การรับรองการสมัคร ผู้สมัครต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขเกี่ยวกับการสมัครเป็นสมาชิกพรรค ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคกำหนด

การชำระค่าธรรมเนียมการสมัครและค่าบำรุงพรรค ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการบริหารพรรคกำหนด

เมื่อได้รับใบสมัครตามความในวรรคหนึ่งแล้ว ให้นายทะเบียนสมาชิกพรรคหรือนายทะเบียนสมาชิกสาขาพรรค แล้วแต่กรณี พิจารณาใบสมัครและเอกสารประกอบ ถ้าปรากฏว่า ผู้สมัครมีคุณสมบัติครบถ้วนที่จะเป็นสมาชิกพรรคได้และได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขเกี่ยวกับการเป็นสมาชิกพรรคครบถ้วน ให้นายทะเบียนสมาชิกพรรคหรือนายทะเบียนสมาชิกสาขาพรรคจดแจ้งชื่อ อาชีพและที่อยู่ของผู้สมัครในทะเบียนสมาชิกพรรคและแจ้งให้ผู้สมัครทราบ พร้อมทั้งออกบัตรประจำตัวสมาชิกพรรคให้ไว้เป็นหลักฐาน

สมาชิกภาพของสมาชิกพรรคเริ่มตั้งแต่วันที่นายทะเบียนสมาชิกพรรคหรือนายทะเบียนสมาชิกสาขาพรรคจดแจ้งผู้สมัครในทะเบียนสมาชิกพรรค

ข้อ ๕ สมาชิกภาพของสมาชิกพรรคสิ้นสุดลง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) ขาดคุณสมบัติการเป็นสมาชิกพรรคตามข้อ ๓

(๔) คณะกรรมการบริหารพรรคมีมติให้ออกตามข้อ ๓๓ วรรคสอง

(๕) พรรคการเมืองสิ้นสภาพความเป็นพรรคการเมือง เลิก หรือยุบไป

(๖) เป็นสมาชิกของพรรคการเมืองในขณะเดียวกันเกินกว่าหนึ่งพรรคการเมือง

การลาออกจากสมาชิกพรรคตามวรรคหนึ่ง (๒) ให้ถือว่าสมบูรณ์ เมื่อได้ยื่นใบลาออกต่อนายทะเบียนสมาชิกพรรคการเมือง

การสิ้นสุดของสมาชิกภาพตามวรรคหนึ่ง (๔) ถ้าสมาชิกผู้นั้นดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรด้วยมติของพรรค ต้องเป็นมติของที่ประชุมร่วมของคณะกรรมการบริหารพรรคและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่สังกัดพรรค และมติดังกล่าวต้องมีคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนกรรมการบริหารพรรคและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคทั้งหมด และการลงมติให้ลงคะแนนลับ แต่ถ้าสมาชิกผู้นั้นได้อุทธรณ์ต่อศาลรัฐธรรมนูญภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่พรรคมีมติคัดค้านว่ามติดังกล่าวมีลักษณะ ตามมาตรา ๖๕ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญ และศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่ามติดังกล่าวมิได้มีลักษณะ ตามมาตรา ๖๕ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญ ให้ถือว่าสมาชิกภาพ

สิ้นสุดลงนับแต่วันที่ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย แต่ถ้าศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่ามติดังกล่าวมีลักษณะ
ตามมาตรา ๖๕ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญ สมาชิกผู้นั้นอาจเข้าเป็นสมาชิกของพรรคการเมืองอื่นได้
ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัย หรือจะคงสมาชิกภาพของพรรคเดิมต่อไปก็ได้

หมวด ๓

สิทธิและหน้าที่ของสมาชิกพรรค

ข้อ ๑๐ สมาชิกพรรคมีสิทธิต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสิทธิในการเสนอข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่อพรรค
- (๒) มีสิทธิได้รับการคัดเลือกจากพรรคให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งในนามของพรรคในการเลือกตั้ง
ทั้งปวงที่ราษฎรเป็นผู้ใช้สิทธิ
- (๓) มีสิทธิได้รับเลือกตั้งหรือแต่งตั้งเป็นผู้ปฏิบัติงาน คณะทำงานหรือคณะกรรมการสาขาพรรค
กรรมการ หรืออนุกรรมการในคณะต่าง ๆ หรือกรรมการบริหารพรรค ตลอดจนที่ปรึกษาพรรค
- (๔) มีสิทธิอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคจะพิจารณาเป็นแต่ละกรณีไป
- (๕) สมาชิกพรรคย่อมมีคุณสมบัติดีเด่นและมีคุณค่า ประกอบด้วย
 - (ก) เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและมีอุดมการณ์ต่อแนวทางของพรรค
 - (ข) เป็นผู้ที่พร้อมที่จะเสียสละ และพากเพียรในการทำงานเพื่อพรรค และอุดมการณ์
ของพรรคจนประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมายของพรรค
 - (ค) เป็นผู้ที่มีความรู้ มีอุดมการณ์อย่างแรงกล้า และยึดมั่นในแนวทางของพรรค
ศึกษาอย่างถ่องแท้ เพื่อเข้าร่วมในการขยายอุดมการณ์และแนวทางของพรรคสู่สาธารณชนต่อไป
 - (ง) เป็นผู้ที่ไม่มีปัญหาขัดแย้งหรือข้อบกพร่องจนได้รับการตำหนิจากคณะกรรมการ
บริหารพรรค และ/หรือสมาชิกพรรคทั่วไป

ข้อ ๑๑ สมาชิกพรรคมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) ร่วมรับผิดชอบต่อเสถียรภาพของพรรคและให้ความร่วมมือในกิจกรรมของพรรคด้วยจิตสำนึก
ในอุดมคติของพรรคในฐานะเป็นเจ้าของพรรคร่วมกัน
- (๒) สนับสนุนสมาชิกพรรคผู้ที่พรรคได้พิจารณาส่งลงสมัครรับเลือกตั้งในทุกระดับและให้
ความร่วมมือในการดำเนินงานของพรรคด้วยความเต็มใจ และบริสุทธิ์ใจเพื่อความก้าวหน้าของพรรค

(๓) ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับของพรรคอย่างเคร่งครัด ให้การสนับสนุนนโยบายและมติของพรรคอย่างจริงจัง

(๔) ร่วมกิจกรรมทางการเมืองของพรรคด้วยความเต็มใจและเต็มความสามารถ

(๕) ไม่นินทาให้ร้ายหรือบ่อนทำลายต่อพรรค สมาชิกพรรค หรือคณะกรรมการบริหารพรรค

หมวด ๔

ความรับผิดชอบของพรรคต่อสมาชิกพรรค

ข้อ ๑๒ ความรับผิดชอบของพรรคต่อสมาชิกพรรคมี ดังนี้

(๑) พรรคจะดำเนินการทางการเมืองอย่างจริงจังและต่อเนื่อง เพื่อให้พรรคได้ก้าวไปสู่การมีบทบาททางการเมืองและเข้าสู่การบริหารประเทศตามนโยบายของพรรคเพื่อบรรลุเป้าหมายตามอุดมการณ์

(๒) พรรคจะจัดการส่งเสริมสถานภาพของสมาชิกให้มีสมรรถภาพต่อการดำรงชีวิตของตนเองและครอบครัวและจัดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์เพื่อสมานสามัคคีระหว่างมวลสมาชิกทั่วประเทศ

(๓) พรรคจะให้สวัสดิการคุ้มครองจากอิทธิพล อำนาจมืด และส่งเสริมอาชีพให้กับมวลสมาชิก

(๔) พรรคจะให้ความสำคัญแก่มวลสมาชิกพรรคทุกท่านอย่างเต็มรูปแบบ โดยให้ถือว่าสมาชิกพรรคเป็นบุคคลสำคัญและเป็นองค์กรหลักของพรรค

หมวด ๕

การให้ความรู้ทางการเมืองแก่สมาชิกและประชาชนทั่วไป

ข้อ ๑๓ เพื่อเป็นการส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจทางการเมืองแก่สมาชิกและประชาชน โดยทั่วไปอันจะส่งผลให้การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามวิถีทางระบบรัฐสภาเป็นที่ศรัทธาและเชื่อมั่นของปวงชนชาวไทย พรรคจึงได้กำหนดแนวทางการให้ความรู้ทางการเมืองแก่สมาชิกและประชาชนทั่วไป ดังต่อไปนี้

(๑) พรรคจะเตรียมบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ มีความเชี่ยวชาญในแต่ละสาขาอาชีพ เพื่อฝึกอบรมแก่สมาชิกพรรคและประชาชนทั่วไป

(๒) พรรคจะรวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารทางด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม เพื่อกระตุ้นเตือนให้สมาชิกและประชาชนทั่วไปเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง เพื่อสิทธิประโยชน์ของพวกเขายิ่งขึ้น

(๓) พรรคจะส่งเสริมและสนับสนุนการรวมตัวกันในรูปแบบขององค์กรชุมชนท้องถิ่นเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับสิทธิ การจัดการ การดูแลรักษาทรัพยากรของท้องถิ่น ตลอดจนปลูกฝังสิทธิทางการเมืองที่พึงมี

(๔) พรรคจะส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มกันของสมาชิกในแต่ละสาขาอาชีพ เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ความเข้าใจทางการเมืองร่วมกับบุคลากรของพรรคอย่างสม่ำเสมอ

(๕) พรรคจะเผยแพร่ความรู้ทางการเมืองหรือการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง

(๖) พรรคจะส่งเสริมให้สมาชิกและประชาชนทั่วไปได้เข้าชม หรือเข้าฟังการอภิปรายหรือบรรยายทางการเมืองอย่างทั่วถึง

หมวด ๖

วินัยและจรรยาบรรณของสมาชิกพรรค

กรรมการบริหารพรรคและกรรมการสาขาพรรค

ข้อ ๑๔ เพื่อให้สมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรคและกรรมการสาขาพรรคร่วมกันสร้างพรรคชนธรรมาภิบาลสังคมให้เป็นพรรคการเมืองที่มีคุณภาพ เป็นที่ศรัทธาและไว้วางใจของปวงชนชาวไทย จึงกำหนดวินัย ดังต่อไปนี้

(๑) สมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรคและกรรมการสาขาพรรคทุกระดับต้องยึดมั่นในอุดมการณ์ของพรรคและไม่ฝักใฝ่ต่อระเบียบ ข้อบังคับพรรค มติของคณะกรรมการบริหารพรรค รวมทั้งคำสั่งและประกาศของพรรคอย่างจริงจัง

(๒) ไม่ใช่ความเป็นสมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรคและกรรมการสาขาพรรคไปแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว หรือเพื่อบุคคลอื่นโดยขัดต่อกฎหมายของรัฐ

(๓) สมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรคและกรรมการสาขาพรรคต้องไม่โจมตีหรือวิพากษ์วิจารณ์สมาชิกพรรคด้วยกัน หรือองค์กรของพรรคต่อบุคคลภายนอกในทางที่เสียหายและบ่อนทำลาย

(๔) สมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรคและกรรมการสาขาพรรคต้องไม่ปกปิดความผิดและไม่ละเลยต่อการแจ้งความผิดของสมาชิกพรรคที่ก่อให้เกิดความเสียหายของพรรค ทั้งนี้ ต้องรีบแจ้งให้กรรมการบริหารพรรคได้รับทราบทันที

(๕) สมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรคและกรรมการสาขาพรรคต้องไม่ฝักใฝ่กฎหมายของรัฐหรือผิดศีลธรรมอันเป็นที่ครหาของบุคคลและวงการทั่วไป

(๖) ผู้ปฏิบัติงานของพรรคไม่พึงนำความลับของพรรคที่ได้มีมติไว้ไปเปิดเผยต่อบุคคลอื่น แม้จะไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อพรรคก็ตาม

(๗) ในการดำเนินงานในรัฐสภา สมาชิกจะต้องปฏิบัติตามมติของพรรคที่ได้มีมติไว้

ข้อ ๑๕ เพื่อเป็นการส่งเสริมและจรรโลงระบบพรรคการเมืองและทำให้การเมืองมีคุณธรรม สมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรคและกรรมการสาขาพรรคควรได้ยึดถือและปฏิบัติตามจรรยาบรรณทางการเมือง ดังต่อไปนี้

(๑) มีความสำนึกในการเทิดทูนสถาบันชาติ ศาสนาและพระมหากษัตริย์

(๒) ประพฤติและดำรงชีพด้วยความมีคุณธรรมและอยู่ในกรอบแห่งกฎหมาย

(๓) ต้องศึกษาและทำความเข้าใจในนโยบายและข้อบังคับของพรรค

(๔) มีความกระตือรือร้นในการสร้างองค์กรพรรคให้เติบโตใหญ่ด้วยการเสียสละและให้ความรู้ความเข้าใจของพรรคให้กับผู้อื่น

(๕) มีจิตสำนึกและรับผิดชอบต่องานตามที่ได้รับมอบหมายจากพรรคอย่างจริงจัง

(๖) ยอมรับการปรับปรุงตัวเองเพื่อก่อให้เกิดความสามัคคีและมีประสิทธิภาพของพรรค

(๗) มีจิตสำนึกในศักดิ์ศรี เกียรติยศ ชื่อเสียงและวัฒนธรรมของประเทศชาติ และมีความรักชาติเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อสร้างความมั่นคงในเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองของประเทศ

หมวด ๗

คณะกรรมการบริหารพรรคการเมือง

ข้อ ๑๖ ให้มีกรรมการคณะหนึ่งเป็นคณะกรรมการบริหารพรรค ซึ่งเป็นองค์กรหลักในการบริหารพรรคจำนวนไม่น้อยกว่าแปดคน และไม่เกินสามสิบห้าคน ประกอบด้วย

(๑) หัวหน้าพรรค

(๒) รองหัวหน้าพรรค

(๓) เลขานุการพรรค

(๔) รองเลขานุการพรรค

(๕) เภรัณูญิกพรรค

(๖) นายทะเบียนสมาชิกพรรค

(๗) โฆษกพรรค

(๘) กรรมการบริหารอื่น

ข้อ ๑๗ การเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรค ให้ดำเนินการในที่ประชุมใหญ่ตามลำดับดังนี้

(๑) เลือกตั้งหัวหน้าพรรคหนึ่งคน ในการเสนอชื่อผู้เป็นหัวหน้าพรรคต่อที่ประชุมใหญ่ ต้องมีผู้รับรองไม่น้อยกว่ายี่สิบคน

(๒) ให้ที่ประชุมใหญ่กำหนดจำนวนของคณะกรรมการบริหารพรรคตามข้อ ๑๖

(๓) ให้หัวหน้าพรรคที่ได้รับเลือกตั้งใหม่เสนอชื่อบุคคลที่เห็นสมควรให้เป็นกรรมการบริหารพรรค ในตำแหน่งต่าง ๆ ต่อที่ประชุมใหญ่ โดยคำนึงถึงความอาวุโสทางการเมือง ความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ ความเหมาะสมและการเสียสละให้กับพรรคจำนวนกึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรค ซึ่งที่ประชุมใหญ่ได้กำหนดตาม (๒)

ในกรณีที่จำนวนกึ่งหนึ่งดังกล่าวข้างต้นเป็นจำนวนที่มีเศษ ให้หัวหน้าพรรคเป็นผู้เสนอชื่อบุคคลที่เห็นสมควรให้เป็นกรรมการบริหารพรรคเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน เพื่อให้ที่ประชุมใหญ่พิจารณาอนุมัติ

(๔) ให้สมาชิกที่เข้าร่วมประชุมใหญ่เป็นผู้เสนอชื่อสมาชิกเพื่อให้ที่ประชุมใหญ่เลือกเป็นกรรมการบริหารพรรคในส่วนที่เหลือจนครบจำนวนตามที่กำหนด

ในการเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคตาม (๔) พึงคำนึงถึงการให้มีผู้แทนจากภาคต่าง ๆ โดยทั่วถึงกัน ผู้ถูกเสนอชื่อเป็นกรรมการบริหารพรรคไม่จำเป็นต้องอยู่ในที่ประชุมใหญ่ก็ได้ แต่ผู้เสนอชื่อกับผู้รับรองและผู้ใช้สิทธิเลือกตั้งต้องอยู่ในที่ประชุมใหญ่

ข้อ ๑๘ ให้คณะกรรมการบริหารพรรคอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี

ข้อ ๑๙ คณะกรรมการบริหารพรรคหรือกรรมการบริหารพรรคพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก โดยยื่นหนังสือต่อหัวหน้าพรรคและมีผลเมื่อหัวหน้าพรรคอนุมัติให้ออก

(๓) ขาดจากสมาชิกภาพ

(๔) จงใจ หรือเจตนาละเลยการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อทางราชการ

- (๕) จงใจหรือเจตนาทำลายพรรคให้เกิดความเสียหายทั้งทางตรงและทางอ้อม
- (๖) ที่ประชุมใหญ่พรรคมีมติด้วยคะแนนเสียงสามในสี่ของที่ประชุมให้ออก
- (๗) เมื่อหัวหน้าพรรคลาออก ให้ถือว่าความเป็นคณะกรรมการบริหารพรรคสิ้นสุดลงทั้งคณะ
- (๘) ตำแหน่ง กรรมการบริหารพรรคว่างลงสองในสามของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคทั้งหมด ถือว่าหมดสภาพทั้งคณะรวมทั้งหัวหน้าพรรคด้วย

เมื่อตำแหน่ง กรรมการบริหารพรรคว่างลงตาม (๑) (๒) (๓) (๔) และ (๕) ให้หัวหน้าพรรคมีอำนาจแต่งตั้งกรรมการบริหารพรรคคนใดคนหนึ่งที่เหมาะสมเข้าทำหน้าที่แทนจนครบวาระของผู้ที่พ้นจากตำแหน่ง แต่ถ้าตำแหน่งที่ว่างลงนั้น เป็นตำแหน่ง หัวหน้าพรรคตาม (๑) (๒) (๓) (๔) และ (๕) ให้รองหัวหน้าพรรคลำดับต้นทำหน้าที่แทน และให้มีอำนาจเรียกประชุมใหญ่เพื่อเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคชุดใหม่ภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ตำแหน่ง หัวหน้าพรรคว่างลง เว้นแต่อายุตำแหน่ง หัวหน้าพรรคเหลือไม่ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวัน

ในกรณีตำแหน่ง หัวหน้าพรรคว่างลงตาม (๒) (๓) และ (๔) ให้รองหัวหน้าพรรคลำดับต้นทำหน้าที่แทนและให้มีอำนาจเรียกประชุมใหญ่เพื่อเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคชุดใหม่ภายในสามสิบวัน

หากเกิดกรณีอื่นอันเป็นเหตุให้คณะกรรมการบริหารพรรคพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะ หรือครบวาระและนอกเหนือจากที่กำหนดในข้างต้น ให้หัวหน้าพรรคมีอำนาจในการเรียกประชุมใหญ่เพื่อดำเนินการเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคชุดใหม่ภายในสี่สิบห้าวัน

ในกรณีที่มีเหตุให้คณะกรรมการบริหารพรรคพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะ ให้คณะกรรมการบริหารพรรคที่พ้นจากตำแหน่งอยู่ในตำแหน่งเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไป จนกว่านายทะเบียนพรรคการเมืองจะตอบรับการเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการบริหารพรรคชุดใหม่

ข้อ ๒๐ คณะกรรมการบริหารพรรคมีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

(๑) ดำเนินกิจการของพรรค ให้เป็นไปตามนโยบายพรรค ข้อบังคับพรรคและมติของที่ประชุมใหญ่พรรค

(๒) ออกกฎ ระเบียบและจัดตั้งหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อปฏิบัติงานให้เป็นไปตามนโยบายพรรค และข้อบังคับพรรค

(๓) ควบคุมไม่ให้พรรคการเมืองและผู้ซึ่งพรรคการเมืองส่งเข้าสมัครรับเลือกตั้งใช้เงินวงเงินตามที่กฎหมายกำหนด

(๔) จัดสรรเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเลือกตั้งของผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคการเมืองดังนี้

(ก) ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบสัดส่วน ให้จัดสรรเป็นจำนวนรวมโดยพิจารณาตามจำนวนผู้สมัครรับเลือกตั้งที่พรรคการเมืองเสนอไว้ในบัญชีรายชื่อแต่ละบัญชีที่ยื่นต่อคณะกรรมการการเลือกตั้ง

(ข) ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตเลือกตั้ง ให้จัดสรรให้แก่ผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคเป็นรายบุคคล

(ค) ค่าใช้จ่ายที่จัดสรรตาม (๑) และ (๒) ให้เป็นไปตามมติของที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคการเมือง

(๕) ให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งหรือถอดถอนคณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ ของพรรค คณะผู้บริหารพรรค คณะที่ปรึกษาพรรค คณะกรรมาธิการต่าง ๆ ของพรรค คณะกรรมการรัฐสภาของพรรค คณะกรรมการประสานงานและคณะอนุกรรมการต่าง ๆ ของพรรค

(๖) อนุมัติและขุบเลิกการจัดตั้งสาขาพรรคและองค์กรเสริมสร้างพรรค

(๗) ขุบเลิกพรรคภายใต้เงื่อนไขแห่งข้อบังคับข้อ ๘๔

(๘) อำนาจการต่าง ๆ และกระทำการหรือสั่งการใด ๆ เพื่อให้การดำเนินงานของพรรคเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและเพื่อส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของพรรค

(๙) กำหนดให้มีการประชุมใหญ่พรรคอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง และรายงานกิจการด้านต่าง ๆ ต่อที่ประชุมใหญ่พรรค

(๑๐) จัดหาทุนและดูแลทรัพย์สินต่าง ๆ ตลอดจนบริหารการเงินและทรัพย์สินหรือผลประโยชน์อื่นใดของพรรคและสาขาพรรค

(๑๑) พิจารณาลงโทษสมาชิกพรรค

(๑๒) แต่งตั้งและถอดถอนผู้ปฏิบัติงานของพรรคในกิจการต่าง ๆ ของพรรคและคณะทำงานเฉพาะกิจทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

(๑๓) จัดตั้งแผนกต่าง ๆ ของพรรคตามสมควร เพื่อดำเนินการตามนโยบายของพรรคและให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างประจำพรรคหรือชั่วคราว

(๑๔) แต่งตั้งหรือถอดถอนผู้อำนวยการสำนักงานใหญ่พรรค รองโฆษกพรรค ผู้ช่วยเหรัญญิกพรรค ผู้ช่วยผู้อำนวยการสำนักงานใหญ่พรรค หรือตำแหน่งอื่นตามที่เห็นสมควร

(๑๕) กำหนดอำนาจหน้าที่ให้กรรมการบริหารพรรคและปฏิบัติงานของพรรคปฏิบัติ

(๑๖) ปฏิบัติการตามอำนาจหน้าที่ที่บัญญัติไว้ในข้ออื่นแห่งข้อบังคับนี้และกฎหมายอื่น

(๑๗) อำนาจหน้าที่อื่นที่คณะกรรมการบริหารพรรคเห็นสมควร ซึ่งไม่ขัดต่อกฎหมายและกฎระเบียบของพรรค

ข้อ ๒๑ กรรมการบริหารพรรคแต่ละตำแหน่งมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) หัวหน้าพรรคมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(ก) เป็นประธานของคณะกรรมการบริหารพรรคและเป็นผู้เรียกประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค ตลอดจนดำเนินการประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค

(ข) เป็นประธานของคณะผู้บริหารพรรคและเป็นผู้เรียกประชุมคณะผู้บริหารพรรค ตลอดจนดำเนินการประชุมคณะผู้บริหารพรรค

(ค) เป็นผู้เรียกประชุมใหญ่ของพรรคตามความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารพรรค และเป็นประธานของที่ประชุมใหญ่พรรค ตลอดจนดำเนินการประชุมใหญ่พรรค

(ง) เป็นผู้เรียกประชุมร่วมระหว่างคณะกรรมการบริหารพรรคกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค และเป็นประธานของที่ประชุม ตลอดจนเป็นผู้ดำเนินการประชุมดังกล่าว

(จ) เป็นผู้เรียกประชุมร่วมระหว่างคณะกรรมการบริหารพรรค สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค และรัฐมนตรีของพรรค และเป็นประธานของที่ประชุม ตลอดจนเป็นผู้ดำเนินการประชุมดังกล่าว

(ฉ) เป็นผู้ลงนามประกาศ กฎ ระเบียบ มติของพรรคและคำสั่งพรรค

(ช) ในกรณีที่มีความจำเป็นในการดำเนินการทางการเมืองให้มีอำนาจปฏิบัติการในนามของพรรคได้โดยความเห็นชอบของกรรมการบริหารพรรคไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคเท่าที่มีอยู่ในขณะนั้น และให้ถือว่าการดำเนินการนั้นเป็นมติพรรค

(ซ) อำนาจอื่น ๆ ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายและข้อบังคับพรรค

(๒) รองหัวหน้าพรรคมีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบตามที่หัวหน้าพรรค หรือคณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย

(๓) เลขานุการพรรคมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(ก) เป็นผู้ตรวจสอบและกำกับดูแลกิจการทั้งปวงของพรรคตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมายและให้รับผิดชอบโดยตรงต่อหัวหน้าพรรคหรือรองหัวหน้าพรรคในกิจการที่หัวหน้าพรรคมอบหมายให้ปฏิบัติ

(ข) เป็นผู้เสนอรายงานต่อคณะกรรมการบริหารพรรค ที่ประชุมร่วมคณะกรรมการบริหารพรรคและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคและต่อที่ประชุมใหญ่พรรค

(ค) เป็นเลขานุการของที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค ที่ประชุมร่วมคณะกรรมการบริหารพรรค คณะที่ปรึกษาพรรค สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค รัฐมนตรีของพรรค และที่ประชุมใหญ่พรรค

(ง) เป็นผู้กำกับดูแลการบริหารงานของสำนักงานใหญ่พรรค

(๔) รองเลขานุการพรรคมีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ ตามที่เลขานุการพรรค หรือคณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย

(๕) เภรัณยูพรรคมีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบในการควบคุมรายรับ รายจ่ายเงิน บัญชีทรัพย์สิน หนี้สินและงบการเงินของพรรค ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคกำหนด และมีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ ตามที่หัวหน้าพรรคหรือคณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย

(๖) นายทะเบียนสมาชิกพรรคมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการรับสมาชิกและการพ้นจากตำแหน่งของสมาชิก และมีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ ตามที่หัวหน้าพรรคและคณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย

(๗) โฆษกพรรคมีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ ดังนี้

(ก) แถลงมติที่ประชุมของพรรคและแถลงกิจการต่าง ๆ ของพรรค

(ข) ประชาสัมพันธ์งานของพรรค ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย

(ค) ดำเนินการใด ๆ ตามที่หัวหน้าพรรค และคณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย

(๘) กรรมการบริหารอื่น ๆ มีอำนาจหน้าที่ตามที่หัวหน้าพรรคหรือคณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย

หมวด ๘

คณะผู้บริหารพรรค

ข้อ ๒๒ ให้มีคณะผู้บริหารพรรคคณะหนึ่ง มีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดคน ซึ่งคณะกรรมการบริหารพรรคแต่งตั้งขึ้นจากกรรมการบริหารพรรค ประกอบด้วย

- (๑) หัวหน้าพรรค เป็นประธานคณะผู้บริหารพรรค
- (๒) รองหัวหน้าพรรคลำดับต้น เป็นรองประธานคณะผู้บริหารพรรค
- (๓) เลขานุการพรรค เป็นเลขานุการคณะผู้บริหารพรรค
- (๔) เภรัญญิกพรรค เป็นกรรมการ
- (๕) นายทะเบียนสมาชิกพรรค เป็นกรรมการ
- (๖) โฆษกพรรค เป็นกรรมการ

(๗) กรรมการบริหารอื่นที่คณะกรรมการบริหารพรรคแต่งตั้งเป็นผู้บริหารพรรคอีกไม่เกินห้าคน ให้คณะผู้บริหารพรรคอยู่ในตำแหน่ง และหมดวาระพร้อมกับคณะกรรมการบริหารพรรคที่ทำหน้าที่แต่งตั้ง

ข้อ ๒๓ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ คณะผู้บริหารพรรคทั้งคณะพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) หัวหน้าพรรคพ้นจากตำแหน่ง ไม่ว่าจะกรณีใด ๆ

(๒) คณะกรรมการบริหารพรรคมีมติด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการบริหารพรรคทั้งหมด ให้พ้นจากตำแหน่ง

(๓) คณะกรรมการบริหารพรรคพ้นจากตำแหน่ง ตามข้อบังคับข้อ ๑๕

ข้อ ๒๔ ความเป็นผู้บริหารพรรคสิ้นสุดลงเฉพาะตัว เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) คณะกรรมการบริหารพรรคมีมติด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการบริหารพรรคทั้งหมดให้พ้นจากตำแหน่ง

ข้อ ๒๕ เมื่อตำแหน่ง ผู้บริหารพรรคว่างลงเพราะเหตุอื่นใด นอกจากถึงคราวออกตามวาระของคณะผู้บริหารพรรค การแต่งตั้งคณะผู้บริหารพรรคทั้งคณะหรือเฉพาะตัว ให้นำข้อบังคับข้อ ๑๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๒๖ ในการประชุมคณะผู้บริหารพรรค จะต้องเป็นผู้บริหารพรรคมาเข้าร่วมประชุม ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนผู้บริหารพรรคทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ข้อ ๒๗ ในการประชุมคณะผู้บริหารพรรค ถ้าประธานคณะผู้บริหารพรรคไม่อยู่หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานคณะผู้บริหารพรรคทำหน้าที่ประธานการประชุมแทน ถ้ารองประธานคณะผู้บริหารพรรคไม่อยู่หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ที่ประชุมเลือกผู้บริหารพรรคคนใดคนหนึ่งเป็นประธานการประชุมแทน

การลงมติของที่ประชุมคณะผู้บริหารพรรค ให้ถือเสียงข้างมากเป็นเกณฑ์

ข้อ ๒๘ ให้คณะผู้บริหารพรรคมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

- (๑) ปฏิบัติหน้าที่ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย
- (๒) รับผิดชอบงานโดยทั่วไปของพรรค
- (๓) รับบุคคลเข้าเป็นสมาชิก
- (๔) วางกฎ ระเบียบและแนวทางการบริหารงานของพรรคโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารพรรค
- (๕) ออกระเบียบการเงินและทรัพย์สินของพรรค โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารพรรค
- (๖) ออกระเบียบการแต่งตั้ง ถอดถอน การลงโทษและการให้ความดี ความชอบเจ้าหน้าที่พรรค โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารพรรค
- (๗) ออกระเบียบแนวทางแผนการดำเนินการเกี่ยวกับการเลือกตั้งทุกระดับ รวมทั้งการคัดเลือกบุคคลลงสมัครรับเลือกตั้งในนามพรรค โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารพรรค
- (๘) ประสานงานกับสมาชิกพรรคและสาขาพรรค กลุ่มการเมือง หรือกลุ่มต่างๆ ในความอุปถัมภ์ของพรรค
- (๙) อำนาจการและดำเนินงานต่าง ๆ เพื่อความเรียบร้อยและความเจริญก้าวหน้าของพรรค
- (๑๐) อนุมัติตั้งและยุบเลิกสาขาพรรค รวมทั้งดำเนินการต่าง ๆ เพื่อให้สาขาพรรคบริหารงานไปตามข้อบังคับพรรค ทั้งนี้ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารพรรค
- (๑๑) กำหนดแผนพัฒนาสาขาพรรค ทั้งนี้ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารพรรค

หมวด ๕

แผนและกำหนดเวลาในการจัดตั้งสาขาพรรคการเมือง

ข้อ ๒๕ แผนและกำหนดระยะเวลาในการจัดตั้งสาขาพรรคการเมืองในเขตเลือกตั้งใด ให้ขึ้นอยู่กับ การพิจารณาของคณะกรรมการบริหารพรรค ตามความประสงค์ของสมาชิกซึ่งมีภูมิลำเนาตามหลักฐา นทะเบียนราษฎรอยู่ในเขตเลือกตั้งนั้น ๆ จำนวนไม่น้อยกว่าสามสิบคนขึ้นไป

ภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่นายทะเบียนพรรคการเมืองรับจดแจ้งการจัดตั้งพรรคการเมือง ให้คณะกรรมการบริหารพรรคจัดตั้งสาขาพรรคการเมืองอย่างน้อยภาคละหนึ่งสาขา ตามบัญชีรายชื่อภาค ที่นายทะเบียนพรรคการเมืองประกาศกำหนด

ข้อ ๓๐ การจัดตั้งสาขาพรรคให้มีได้ไม่เกินเขตเลือกตั้งละหนึ่งสาขา ดังนี้

(๑) ให้สมาชิกผู้ริเริ่มจัดตั้งสาขาพรรครวบรวมสมาชิกพรรคซึ่งมีภูมิลำเนาตามหลักฐา นทะเบียนราษฎรอยู่ในเขตเลือกตั้งนั้น ๆ จำนวนไม่น้อยกว่าสามสิบคนขึ้นไป โดยจัดทำทะเบียนสมาชิกไว้

(๒) ให้ผู้แทนสมาชิกผู้ริเริ่มจัดตั้งสาขาพรรคในเขตเลือกตั้งนั้น ๆ ยื่นแสดงความจำนงเพื่อขอ จัดตั้งสาขาพรรคต่อสำนักงานใหญ่พรรค เพื่อให้คณะกรรมการบริหารพรรคพิจารณาอนุมัติหรือไม่อนุมัติ ภายในระยะเวลาสามสิบวัน นับแต่วันที่ยื่นแสดงความจำนง โดยจัดส่งบัญชีรายชื่อตาม (๑) ไปด้วย

ข้อ ๓๑ เมื่อคณะกรรมการบริหารพรรคได้อนุมัติให้เขตเลือกตั้งใดจัดตั้งสาขาพรรคได้ให้มี หนังสือแจ้งต่อตัวแทนของสาขาพรรคนั้น เพื่อดำเนินการประชุมเลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคเป็น ครั้งแรกภายในหกสิบวัน และเมื่อสาขาพรรคได้ประชุมสมาชิกพรรคเพื่อเลือกตั้งคณะกรรมการ สาขาพรรคแล้ว ให้แจ้งสำนักงานใหญ่พรรคทราบ เพื่อให้หัวหน้าพรรคแจ้งให้นายทะเบียนพรรคการเมือง ทราบภายในสิบห้าวัน เพื่อดำเนินการตามกฎหมายต่อไป การประชุมเพื่อเลือกตั้งคณะกรรมการสาขา พรรคดังกล่าว ต้องมีสมาชิกของพรรคซึ่งมีภูมิลำเนาตามหลักฐา นทะเบียนราษฎรอยู่ในเขตเลือกตั้งนั้น ๆ เข้าร่วมประชุมไม่น้อยกว่าสามสิบคนขึ้นไป

ข้อ ๓๒ ให้มีคณะกรรมการสาขาพรรคคณะหนึ่ง ซึ่งเลือกตั้งจากสมาชิกซึ่งมีภูมิลำเนา ตามหลักฐา นทะเบียนราษฎรในเขตเลือกตั้งนั้น ๆ จำนวนไม่น้อยกว่าแปดคน โดยที่ประชุมใหญ่สาขาพรรค เป็นผู้ดำเนินการ ซึ่งประกอบด้วย

(๑) ประธานสาขาพรรค

(๒) รองประธานสาขาพรรค

- (๓) เลขานุการสาขาพรรค
- (๔) รองเลขานุการสาขาพรรค
- (๕) เภรัณยูิกสาขาพรรค
- (๖) นายทะเบียนสมาชิกสาขาพรรค
- (๗) โฆษกสาขาพรรค
- (๘) กรรมการอื่น ๆ

ข้อ ๓๓ คณะกรรมการสาขาพรรคอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี แต่เมื่อพ้นตำแหน่งตามวาระแล้ว มีสิทธิได้รับเลือกตั้งเป็นกรรมการได้อีก

ข้อ ๓๔ การเลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรค ให้ดำเนินการในที่ประชุมใหญ่และให้ลงคะแนนลับตามลำดับ ดังนี้

- (๑) ให้ที่ประชุมใหญ่สาขาพรรคกำหนดจำนวนของคณะกรรมการสาขาพรรคตามข้อ ๓๒
- (๒) เลือกประธานสาขาพรรคเป็นลำดับแรก แล้วเลือกรองประธานหนึ่งคนและกรรมการสาขาพรรคอื่น ๆ อีกจนครบตาม (๑)
- (๓) การเสนอชื่อบุคคลที่จะได้รับเลือกตั้งเป็นคณะกรรมการสาขาพรรค จะต้องเป็นผู้รับรองไม่น้อยกว่าสิบคน ผู้รับรองและผู้ใช้สิทธิเลือกตั้งต้องอยู่ในที่ประชุมใหญ่สาขาพรรค

ข้อ ๓๕ ให้คณะกรรมการสาขาพรรคที่ได้รับเลือกตั้งตามข้อ ๓๔ มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

- (๑) ดำเนินการให้เป็นไปตามนโยบายพรรค ข้อบังคับพรรค และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมือง
- (๒) เผยแพร่นโยบายพรรค กิจกรรมของพรรค และจัดหาสมาชิกพรรคเพิ่มเติม
- (๓) จัดให้มีทะเบียนสมาชิกในเขตท้องที่ไว้เป็นเบื้องต้น
- (๔) จัดทำบัญชีรายรับ รายจ่าย และงบการเงินของสาขาพรรค เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการบริหารพรรคภายในสี่สิบห้าวัน นับแต่วันสิ้นปีปฏิทิน
- (๕) จัดให้มีการเผยแพร่ความรู้ทางการเมืองแก่สมาชิกสาขาพรรคและประชาชนโดยทั่วไป
- (๖) เสนอแนะข้อขัดข้องและแนวทางแก้ไขที่สาขาพรรคได้ประสบปัญหาต่อพรรคเพื่อพิจารณา
- (๗) เสนอชื่อบุคคลที่จะเข้าสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสภาท้องถิ่นอื่น ๆ ตามกฎหมายในเขตสาขาพรรคนั้น ๆ

(๘) จัดทำแผนงาน โครงการและรายงานผลการบริหารงานของสาขาพรรค เสนอต่อ คณะกรรมการบริหารพรรคทุกไตรมาสเดือน และภายในหกสิบวัน นับแต่สิ้นปีปฏิทิน

ข้อ ๓๖ คณะกรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ครบวาระ

(๒) ตำแหน่ง คณะกรรมการบริหารสาขาพรรคว่างลงสองในสามของกรรมการทั้งหมด

(๓) คณะกรรมการบริหารพรรคมีมติให้พ้นจากตำแหน่ง หรือมีมติให้ยุบสาขาพรรค

เมื่อมีเหตุให้คณะกรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะ ให้ประธานสาขาพรรคหรือ รองประธานสาขาพรรคเป็นผู้ทำหน้าที่แทน ในกรณีที่ประธานสาขาพรรคไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้มีอำนาจ เรียกประชุมใหญ่สาขาพรรคเพื่อดำเนินการเลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคชุดใหม่ภายในสี่สิบห้าวัน

ในกรณีที่มีเหตุให้คณะกรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะ ให้คณะกรรมการสาขาพรรค ที่พ้นจากตำแหน่งอยู่ในตำแหน่งเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไป จนกว่านายทะเบียนพรรคการเมืองจะตอบรับ การเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการสาขาพรรคชุดใหม่

ข้อ ๓๗ กรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) คณะกรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่งตามข้อ ๓๖

(๓) ลาออก

(๔) ต้องคุมขังโดยหมายศาล หรือโดยคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

(๕) ขาดจากสมาชิกภาพ

ข้อ ๓๘ ให้ประธานสาขาพรรคและกรรมการสาขาพรรคอีกหนึ่งคนเป็นผู้แทนสมาชิก ของสาขาพรรคนั้นเข้าร่วมประชุมใหญ่ของพรรค หากประธานสาขาพรรคไม่สามารถเข้าร่วมประชุมใหญ่ได้ ให้มอบหมายให้รองประธานสาขาพรรคหรือกรรมการสาขาพรรคคนใดคนหนึ่งมาร่วมประชุมใหญ่ ของพรรคแทนก็ได้

ข้อ ๓๙ ให้จัดการประชุมใหญ่สาขาพรรคอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง เพื่อแถลงผลงานในรอบปี และรับรองงบการเงินประจำปีของสาขาพรรคภายในสามสิบวัน นับแต่วันสิ้นปีปฏิทิน

หมวด ๑๐

การประชุม

ส่วนที่ ๑

การประชุมใหญ่พรรคการเมือง

ข้อ ๔๐ คณะกรรมการบริหารพรรคต้องจัดให้มีการประชุมใหญ่สามัญของพรรคอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง ส่วนการประชุมใหญ่วิสามัญอาจมีได้เมื่อสมาชิกซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนสมาชิกซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรรมการบริหารพรรคการเมือง จำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของจำนวนกรรมการบริหารพรรคการเมือง หรือสมาชิกจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบของจำนวนสมาชิกทั้งหมดที่มีอยู่ หรือไม่น้อยกว่าสองพันคน แล้วแต่จำนวนใดจะน้อยกว่ากัน มีสิทธิเข้าชื่อกันให้มีการประชุมใหญ่วิสามัญของพรรคการเมือง

ข้อ ๔๑ องค์ประชุมของที่ประชุมใหญ่พรรคการเมืองมี ดังต่อไปนี้

(๑) กรรมการบริหารพรรคการเมืองไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการบริหารพรรคการเมืองทั้งหมด

(๒) ผู้แทนของสาขาพรรคการเมืองไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสาขาพรรคการเมือง

(๓) สมาชิกพรรคที่ได้รับเชิญจากคณะกรรมการบริหารพรรคการเมือง

ข้อ ๔๒ ในการประชุมใหญ่ต้องมีสมาชิกตามข้อ ๔๑ มาประชุมไม่น้อยกว่าสองร้อยคน จึงจะเป็นองค์ประชุม

การลงมติให้ถือเสียงข้างมากของสมาชิกที่มาประชุม ในกรณีที่มีเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ข้อ ๔๓ ให้หัวหน้าพรรคเป็นประธานในที่ประชุมใหญ่ ถ้าหัวหน้าพรรคไม่มาประชุม ให้รองหัวหน้าพรรคลำดับต้นทำหน้าที่แทน ถ้ารองหัวหน้าพรรคลำดับต้นไม่มา ให้รองหัวหน้าพรรคลำดับถัดมาทำหน้าที่แทน ถ้ารองหัวหน้าพรรคไม่อยู่ในที่ประชุม ให้คณะกรรมการบริหารพรรคที่มาประชุมเลือกกรรมการคนใดคนหนึ่งเป็นประธาน และให้เลขาธิการพรรคทำหน้าที่เป็นเลขานุการในที่ประชุม แต่ถ้าเลขาธิการพรรคไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ก็ให้รองเลขาธิการพรรคหรือกรรมการบริหารพรรคคนใดคนหนึ่ง แล้วแต่กรณี ทำหน้าที่แทน

ข้อ ๔๔ การดำเนินกิจการดังต่อไปนี้ ให้กระทำโดยที่ประชุมใหญ่ของพรรคการเมือง

- (๑) การเปลี่ยนแปลงนโยบายพรรคการเมือง
- (๒) การเปลี่ยนแปลงข้อบังคับพรรคการเมือง
- (๓) การเลือกตั้งหัวหน้าพรรคการเมือง รองหัวหน้าพรรคการเมือง เลขานุการพรรคการเมือง รองเลขานุการพรรคการเมือง เภรัณยูฑิการพรรคการเมือง นายทะเบียนสมาชิกพรรคการเมือง โฆษกพรรคการเมือง และกรรมการบริหารอื่นของพรรคการเมือง
- (๔) การเลือกตั้งคณะกรรมการคัดเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคการเมือง คณะกรรมการนโยบายพรรคการเมือง และคณะกรรมการส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตยในพรรคการเมือง
- (๕) รายงานการดำเนินกิจการของพรรคการเมืองที่ได้ดำเนินการไปในรอบปีที่ผ่านมา
- (๖) แผนการดำเนินการสำหรับปีต่อไป โดยเฉพาะการหารายได้ การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในทางการเมือง และการพัฒนาบุคลากรทางการเมือง
- (๗) การแต่งตั้งผู้สอบบัญชีและการรับรองงบการเงินประจำปีของพรรคการเมือง
- (๘) กิจการที่เสนอโดยคณะกรรมการบริหารพรรคการเมือง ประธานสาขาพรรคการเมือง ไม่น้อยกว่าสี่สาขา หรือตัวแทนสมาชิกจำนวนไม่น้อยกว่าห้าร้อยคน
- (๙) กิจการอื่นตามที่กำหนดในประกาศของคณะกรรมการการเลือกตั้ง

การลงมติในที่ประชุมใหญ่ตาม (๓) และ (๔) ให้ลงคะแนนลับ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการบริหารพรรคกำหนด

ข้อ ๔๕ คำบอกกล่าวเรียกประชุมใหญ่ทุกราว ให้หัวหน้าพรรคแจ้งกำหนดการประชุมให้สมาชิกพรรคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน โดยให้ระบุวัน เวลา สถานที่และระเบียบวาระการประชุมด้วย

ส่วนที่ ๒

การประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๔๖ ให้มีการประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคอย่างน้อยสองเดือนต่อครั้ง และหัวหน้าพรรคเป็นผู้กำหนดวัน เวลาและสถานที่ประชุม หรือเรียกประชุมเป็นพิเศษอีกก็ได้ ตามความจำเป็น หรือตามคำขอจากกรรมการบริหารพรรคจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคทั้งหมดร่วมกันขอให้เปิดประชุมเป็นพิเศษ ในการขอให้มีการประชุมพิเศษจะต้องมีวาระหรือประเด็นที่จะประชุมเพื่อขอมติอย่างชัดเจน

ข้อ ๔๗ การประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคต้องมีกรรมการบริหารพรรคมาประชุม ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคที่มีอยู่ในขณะนั้น จึงจะเป็นองค์ประชุม ให้หัวหน้าพรรคเป็นประธานที่ประชุม ถ้าหัวหน้าพรรคไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ก็ให้รองหัวหน้าพรรคคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นประธานที่ประชุมแทน และให้เลขานุการพรรค เป็นเลขานุการในที่ประชุม แต่ถ้าเลขานุการพรรคไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ก็ให้ รองเลขานุการพรรคคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่แทน

ข้อ ๔๘ มติของที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค ให้ถือเสียงข้างมาก

ส่วนที่ ๓

การประชุมใหญ่สาขาพรรคการเมือง

ข้อ ๔๙ คณะกรรมการสาขาพรรคต้องจัดให้มีการประชุมใหญ่สาขาพรรคการเมืองอย่างน้อย ปีละหนึ่งครั้งก่อนการประชุมใหญ่ประจำปีของพรรคการเมือง และในกรณีที่จะมีการเลือกตั้ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ไม่ว่าจะเป็นการเลือกตั้งทั่วไปหรือเป็นการเลือกตั้งแทนตำแหน่งที่ว่าง คณะกรรมการสาขาพรรคการเมืองต้องจัดให้มีการประชุมใหญ่วิสามัญเพื่อให้ความเห็นชอบในการเสนอ ชื่อบุคคลผู้สมควรได้รับการพิจารณาให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของ พรรคการเมืองทั้งแบบแบ่งเขตเลือกตั้งและแบบสัดส่วนในกลุ่มจังหวัดที่อยู่ในความรับผิดชอบของสาขา พรรคการเมืองนั้น

ข้อ ๕๐ องค์ประชุมของที่ประชุมใหญ่สาขาพรรคการเมือง ประกอบด้วย

(๑) กรรมการสาขาพรรค

(๒) สมาชิกในเขตท้องที่นั้นที่ได้รับเชิญจากคณะกรรมการสาขาพรรค

ข้อ ๕๑ ในการประชุมใหญ่สาขาพรรค ต้องมีกรรมการสาขาพรรคไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวน กรรมการสาขาพรรคทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ และสมาชิกสาขาพรรคการเมืองตามข้อ ๕๐ (๒) ซึ่งต้องมีจำนวน ไม่น้อยกว่าห้าสิบคนมาประชุม จึงจะเป็นองค์ประชุม

การลงมติให้ถือเสียงข้างมากของสมาชิกที่มาร่วมประชุม กรณีที่มีเสียงเท่ากัน ให้ประธาน ในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ข้อ ๕๒ ให้ประธานสาขาพรรคเป็นประธานในที่ประชุมใหญ่สาขาพรรค ถ้าประธานสาขาพรรคไม่มาประชุม ให้รองประธานสาขาพรรคทำหน้าที่แทน ถ้ารองประธานสาขาพรรคไม่มาหรือไม่อยู่ในที่ประชุม ให้คณะกรรมการสาขาพรรคที่มาประชุมเลือกกรรมการคนใดคนหนึ่งเป็นประธานที่ประชุมและให้เลขานุการสาขาพรรคทำหน้าที่เป็นเลขานุการในที่ประชุม

ข้อ ๕๓ กิจการดังต่อไปนี้ ให้กระทำโดยที่ประชุมใหญ่สาขาพรรคเท่านั้น

(๑) กิจการตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมืองหรือกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องหรือตามประกาศของคณะกรรมการการเลือกตั้ง

(๒) รับรองงบการเงินประจำปีของสาขาพรรค

(๓) เลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคหรือกรรมการสาขาพรรค

ข้อ ๕๔ ถ้าบอกกล่าวเรียกประชุมใหญ่สาขาพรรคทุกครั้ง ให้ประธานสาขาพรรคแจ้งกำหนดการประชุมให้สมาชิกพรรคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน โดยให้ระบุวัน เวลาและสถานที่ประชุมและระเบียบวาระการประชุมด้วย

ส่วนที่ ๔

การประชุมคณะกรรมการสาขาพรรค

ข้อ ๕๕ ให้มีการประชุมคณะกรรมการสาขาพรรคอย่างน้อยหนึ่งครั้งต่อเดือน และประธานสาขาพรรคเป็นผู้กำหนดวัน เวลา หรือเรียกประชุมเป็นพิเศษก็ได้ตามความจำเป็นหรือตามคำร้องขอของคณะกรรมการสาขาพรรคจำนวนเกินกึ่งหนึ่งรวมกันขอให้เปิดประชุมเป็นพิเศษ ในการขอให้มีการประชุมเป็นพิเศษ จะต้องมีการหรือประเด็นที่จะประชุมเพื่อขอมติอย่างชัดเจน

ข้อ ๕๖ การประชุมคณะกรรมการสาขาพรรค ต้องมีกรรมการสาขาพรรคมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการสาขาพรรคที่มีอยู่ในขณะนั้น จึงจะเป็นองค์ประชุม โดยให้ประธานสาขาพรรคเป็นประธานในที่ประชุม หากประธานสาขาพรรคไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ประธานได้ ก็ให้รองประธานสาขาพรรคทำหน้าที่แทนและให้เลขานุการสาขาพรรคเป็นเลขานุการในที่ประชุม แต่ถ้าเลขานุการสาขาพรรคไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ก็ให้รองเลขานุการสาขาพรรคทำหน้าที่แทน

ข้อ ๕๗ มติของที่ประชุมคณะกรรมการสาขาพรรค ให้ถือเสียงข้างมาก

ส่วนที่ ๕

ที่ประชุมร่วมของคณะกรรมการบริหารพรรค สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค
และรัฐมนตรีของพรรค

ข้อ ๕๘ ให้หัวหน้าพรรคเป็นผู้เรียกประชุม การประชุมร่วมของคณะกรรมการบริหารพรรค
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค และรัฐมนตรีของพรรค

ข้อ ๕๙ ให้ที่ประชุมร่วมของคณะกรรมการบริหารพรรค สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค
และรัฐมนตรีของพรรคมีอำนาจหน้าที่พิจารณาเรื่องสำคัญ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของทั้งสามฝ่าย
ดังนี้ ตามที่หัวหน้าพรรคกำหนด

การลงมติในที่ประชุมร่วมของคณะกรรมการบริหารพรรค สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค
และรัฐมนตรีของพรรค ให้ถือเอาเสียงข้างมากเป็นเกณฑ์

ข้อ ๖๐ เรื่องใดก็ตามที่เข้าสู่การพิจารณาของที่ประชุมร่วมของคณะกรรมการบริหารพรรค
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค และรัฐมนตรีของพรรคและที่ประชุมมีความคิดเห็นขัดแย้งกันอย่าง
รุนแรง และเป็นเรื่องสำคัญที่อาจมีผลกระทบถึงการร่วมรัฐบาลของพรรค หรือการดำรงความเป็นอันหนึ่ง
อันเดียวกันของพรรค ให้หัวหน้าพรรคสั่งการออกเสียงลงคะแนนในเรื่องนั้น และให้มีการจัดตั้ง
คณะกรรมการพิเศษขึ้นมาคณะหนึ่ง ประกอบด้วย หัวหน้าพรรค เลขานุการพรรคและบุคคลอื่นที่
ที่ประชุมเห็นชอบอีกไม่เกิน ๓ คน พิจารณามีมติให้เรื่องนั้น มติของคณะกรรมการพิเศษ ให้ถือเป็นมติ
ของที่ประชุมร่วมของคณะกรรมการบริหารพรรค สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค และรัฐมนตรี
ของพรรค

ส่วนที่ ๖

ที่ประชุมรัฐมนตรีของพรรค

ข้อ ๖๑ ให้หัวหน้าพรรคเป็นผู้เรียกประชุมรัฐมนตรีของพรรค และให้ที่ประชุมรัฐมนตรี
ของพรรคมีอำนาจพิจารณาเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐมนตรีแต่ละคน นโยบาย
ของรัฐบาล ตลอดจนความสัมพันธ์กับพรรคร่วมรัฐบาล และเรื่องอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรค
กำหนด

ข้อ ๖๒ ให้ที่ประชุมรัฐมนตรีของพรรคมีความเห็นในแต่ละเรื่องที่พิจารณาอย่างเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในกรณีที่ที่ประชุมรัฐมนตรีของพรรคมีความเห็นขัดแย้งกันอย่างรุนแรงในเรื่องใด ให้หัวหน้าพรรคเป็นผู้ชี้ขาดในเรื่องนั้น

ส่วนที่ ๗

ที่ประชุมสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค

ข้อ ๖๓ ให้หัวหน้าพรรคเป็นผู้เรียกประชุมสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค และให้ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรของพรรคมีอำนาจหน้าที่พิจารณาเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค และเรื่องอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคกำหนด

ข้อ ๖๔ ให้นำข้อบังคับข้อ ๖๒ มาใช้บังคับกับการประชุมสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค โดยอนุโลม

หมวด ๑๑

การบริหารการเงินและทรัพย์สินและการจัดทำบัญชีของพรรคการเมือง และสาขาพรรคการเมือง

ข้อ ๖๕ ให้คณะกรรมการบริหารพรรคการเมืองมีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการบริหารการเงิน ทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดอันอาจคำนวณเป็นเงินได้ของพรรคการเมืองและสาขาพรรคการเมือง ตลอดจนจัดให้มีการทำบัญชีให้ถูกต้องตามความเป็นจริง

ในกรณีที่มีการจัดตั้งสาขาพรรคการเมือง ให้ประธานสาขาพรรคการเมืองจัดให้มีการทำบัญชีของสาขาพรรคการเมืองและรับรองความถูกต้อง ตลอดจนจัดส่งบัญชีของสาขาพรรคการเมืองเพื่อแสดงรวมไว้ในบัญชีของพรรคการเมือง

ข้อ ๖๖ บัญชีของพรรคการเมืองและบัญชีของสาขาพรรคการเมือง ประกอบด้วย

- (๑) บัญชีรายวันแสดงรายได้หรือรายรับ และแสดงค่าใช้จ่ายหรือรายจ่าย
- (๒) บัญชีแสดงรายรับจากการบริจาค
- (๓) บัญชีแยกประเภท
- (๔) บัญชีแสดงสินทรัพย์และหนี้สิน

การลงรายการบัญชีต้องมีเอกสารประกอบการลงบัญชีที่ถูกต้องสมบูรณ์โดยครบถ้วน
บัญชีตาม (๑) และ (๒) ต้องลงรายการให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวัน นับแต่รายการนั้นเกิดขึ้น
บัญชีตาม (๓) และ (๔) ต้องลงรายการให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวัน นับแต่วันสิ้นเดือนของ
เดือนที่รายการนั้นเกิดขึ้น

หมวด ๑๒

รายได้ของพรรคการเมือง การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม
และค่าบำรุงพรรคการเมืองและการบริจาคแก่พรรคการเมือง

ข้อ ๖๗ พรรคอาจมีรายได้ ดังต่อไปนี้

(๑) เงินค่าธรรมเนียมและค่าบำรุงพรรคการเมือง

(๒) เงินที่ได้จากการจำหน่ายสินค้าหรือบริการของพรรค

(๓) เงิน ทรัพย์สินและประโยชน์อื่นใดอันอาจคำนวณเป็นเงินได้ที่ได้จากการจัดกิจกรรมหาทุน
ของพรรค

(๔) เงิน ทรัพย์สินและประโยชน์อื่นใดอันอาจคำนวณเป็นเงินได้ที่ได้จากการบริจาคแก่
พรรคการเมือง

(๕) เงินอุดหนุนจากกองทุน

(๖) ดอกผลของเงินและรายได้จากทรัพย์สินของพรรค

ข้อ ๖๘ สมาชิกพรรคการเมืองอาจเสียค่าบำรุงพรรคประจำปี ส่วนอัตราที่จะเก็บเท่าไร
และจะเก็บเมื่อใดนั้น ให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๖๙ การบริจาคแก่พรรคการเมือง ให้เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย ประกาศของ
คณะกรรมการการเลือกตั้งและประกาศของนายทะเบียนพรรคการเมือง

หมวด ๑๓

การลงโทษสมาชิก

ข้อ ๗๐ การกล่าวหาสมาชิกของพรรคคนใดว่าได้กระทำหรือละเว้นการกระทำอันควรแก่
การลงโทษ ต้องทำเป็นหนังสือถึงหัวหน้าพรรค มีสมาชิกไม่น้อยกว่ายี่สิบคนลงลายมือชื่อ

ข้อ ๗๑ เมื่อได้รับหนังสือตามข้อ ๗๐ แล้ว ให้หัวหน้าพรรคมอบอำนาจให้กรรมการ
บริหารพรรคคนใดคนหนึ่งหรือหลายคน ทำการสอบสวนข้อกล่าวหา นั้น ถ้าสอบสวนแล้วเห็นว่าไม่มีมูล

หัวหน้าพรรคมีอำนาจสั่งยกข้อกล่าวหาที่เสียได้ แต่หากสอบสวนแล้วเห็นว่ามิมูล ให้เสนอข้อกล่าวหาที่
พร้อมทั้งรายงานการสอบสวนต่อหัวหน้าพรรค เพื่อ

(๑) พิจารณาชี้ขาด หรือ

(๒) แต่งตั้งกรรมการหรือสมาชิกไม่เกินกว่าห้าคน เป็นกรรมการพิจารณาเสนอความเห็น
ต่อหัวหน้าพรรคก็ได้

ข้อ ๑๒ ในการพิจารณาข้อกล่าวหาสมาชิกต้องให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาแก้ข้อกล่าวหา
ตลอดจนแสดงหลักฐานฝ่ายตนภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งข้อกล่าวหา

ข้อ ๑๓ เมื่อการพิจารณาสิ้นสุดลง หัวหน้าพรรคมีอำนาจสั่งการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ระงับเรื่องกล่าวหา

(๒) ยกข้อกล่าวหา

(๓) ดำเนินสมาชิกพรรคผู้ถูกกล่าวหา

(๔) ภาควัฒนสมาชิกพรรคผู้ถูกกล่าวหา

ในกรณีที่หัวหน้าพรรคเห็นว่าควรได้รับการลงโทษ โดยการลบชื่อสมาชิกผู้ถูกกล่าวหาออกจาก
ทะเบียนสมาชิกพรรค ให้หัวหน้าพรรคเสนอต่อคณะกรรมการบริหารพรรคพิจารณาวินิจฉัยสั่งการและ
มติที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค ถือเป็นอันสิ้นสุดลง

ข้อ ๑๔ การลบชื่อสมาชิกซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรออกจากทะเบียนสมาชิกพรรค
ตามข้อ ๑๓ วรรคสอง ให้หัวหน้าพรรคเสนอต่อคณะกรรมการบริหารพรรคให้ความเห็นชอบในเบื้องต้น
แล้วดำเนินการต่อไปตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในข้อ ๕ วรรคสาม

หมวด ๑๔

ส่วนที่ ๑

หลักเกณฑ์และวิธีการเลือกสมาชิกเพื่อส่งเข้าสมัครรับเลือกตั้ง

เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบสัดส่วนและแบบแบ่งเขตเลือกตั้ง

ข้อ ๑๕ การพิจารณาส่งผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งแบบแบ่งเขต
เลือกตั้งและแบบสัดส่วนของพรรคการเมือง ให้เป็นความรับผิดชอบร่วมกันของคณะกรรมการบริหาร
พรรคการเมืองและคณะกรรมการคัดเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคการเมือง

ในการพิจารณาส่งผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการคัดเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคการเมืองพิจารณาเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการบริหารพรรคการเมืองจากรายชื่อตามลำดับ ดังต่อไปนี้

(๑) รายชื่อผู้ซึ่งที่ประชุมใหญ่สาขาพรรคการเมืองให้ความเห็นชอบ

(๒) รายชื่อบุคคลอื่นที่เห็นสมควร

มติคณะกรรมการบริหารพรรคการเมืองที่ให้ส่งผู้ใดเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรให้เป็นที่สุด

ส่วนที่ ๒

การจัดตั้งรัฐบาล

ข้อ ๗๖ ให้ที่ประชุมร่วมของคณะกรรมการบริหารพรรคกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคในขณะนั้นเป็นผู้เสนอคณะกรรมการบริหารพรรคพิจารณาว่า จะจัดตั้งรัฐบาลหรือร่วมรัฐบาลหรือถอนตัวจากการร่วมรัฐบาลหรือไม่ และมติที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคให้เป็นที่สุด

ส่วนที่ ๓

การคัดเลือกบุคคลเข้าดำรงตำแหน่งทางการเมือง

ข้อ ๗๗ การคัดเลือกบุคคลให้ดำรงตำแหน่ง นายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี ประธานสภาผู้แทนราษฎร หรือรองประธานสภาผู้แทนราษฎรในนามพรรคให้ดำเนินการ ดังนี้

(๑) ให้คณะผู้บริหารพรรคเป็นผู้คัดเลือกบุคคล โดยถือบรรณนิผลงานบุคลากรของพรรค อาทิ ความมีอาวุโสในทางการเมือง ความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ ความถนัด และความเหมาะสมในงานนั้น ๆ รวมทั้งการเสียดสีทำงานให้กับพรรคเป็นหลักในการพิจารณา

(๒) เมื่อคณะผู้บริหารพรรคคัดเลือกบุคคลพร้อมด้วยบุคคลสำรองจำนวนหนึ่ง แล้วให้เสนอคณะกรรมการบริหารพรรคพิจารณา เมื่อคณะกรรมการบริหารพรรคพิจารณาแล้ว ให้เสนอขอรับความเห็นชอบจากที่ประชุมร่วมระหว่างคณะกรรมการบริหารพรรคและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค หากที่ประชุมไม่เห็นชอบด้วยทั้งหมดหรือบางคน ก็ให้ดำเนินการตามขั้นตอนเดิมจนกว่าจะได้บุคคลที่ที่ประชุมร่วมเห็นชอบ

ข้อ ๗๘ ผู้ดำรงตำแหน่งตามข้อบังคับพรรคข้อ ๗๗ จะดำรงตำแหน่งเกินกว่าสองสมัยของการเลือกตั้งทั่วไปติดต่อกันไม่ได้ เว้นแต่เมื่อรวมระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งนั้น ๆ ยังไม่ครบสี่ปี ทั้งนี้

ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว อาจดำรงตำแหน่งเกินกว่าสองสมัยติดต่อกันหรือเกินกว่าสี่ปีก็ได้ ถ้าที่ประชุมร่วมระหว่างคณะกรรมการบริหารพรรคกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคให้ความเห็นชอบด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของผู้ที่อยู่ในที่ประชุม

ข้อ ๗๕ การแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองอื่น ๆ ให้คณะผู้บริหารพรรคเป็นผู้กำหนดแนวทางพิจารณาโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารพรรค

หมวด ๑๕

การแก้ไขเพิ่มเติมนโยบายพรรคและข้อบังคับพรรค

ข้อ ๗๖ การแก้ไขเพิ่มเติมนโยบายพรรคและข้อบังคับพรรคจะทำได้ก็แต่ด้วยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารพรรคและได้รับอนุมัติจากที่ประชุมใหญ่พรรค แต่ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนที่ประชุมร่วมระหว่างคณะกรรมการบริหารพรรคและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค อาจจะมีมติให้แก้ไขข้อบังคับพรรคหรือแนวนโยบายพรรคได้เป็นการชั่วคราว แต่เมื่อได้ดำเนินการไปแล้ว จะต้องขอความเห็นชอบจากที่ประชุมใหญ่ภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ได้แก้ไข ถ้าที่ประชุมใหญ่ไม่เห็นชอบด้วย ข้อแก้ไขก็เป็นอันตกไป แต่ก็ไม่กระทบกระเทือนกิจการที่ได้ดำเนินการไปแล้ว

ข้อ ๗๗ การแก้ไขเพิ่มเติมนโยบายพรรคและข้อบังคับพรรคต้องดำเนินการ ดังนี้

(๑) ญัตติเสนอมาจากคณะกรรมการบริหารพรรค หรือจากคณะกรรมการสาขาพรรคจำนวนหนึ่งในสามของจำนวนสาขาพรรคทั้งหมด และคณะกรรมการบริหารพรรคจำนวนหนึ่งในสามของทั้งหมดให้การรับรอง

(๒) ที่ประชุมใหญ่พรรคออกเสียงลงคะแนนเห็นชอบโดยคะแนนเสียงเกินกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกพรรคที่มาประชุม

หมวด ๑๖

การรวมพรรค หรือการเลิกพรรคและสาขาพรรค

ข้อ ๗๘ พรรคมีความมุ่งมั่นที่จะสนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขให้มั่นคงสืบไป ฉะนั้น สมาชิกพรรคจะช่วยกันดำรงรักษาพรรคให้ดำรงอยู่คู่ปวงชนชาวไทยจนสุดความสามารถ เว้นแต่จะถูกยุบเลิกตามกฎหมาย

ข้อ ๗๙ การรวมพรรคกับพรรคอื่นให้กระทำได้ ภายใต้เงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) ให้คงใช้ชื่อ “พรรคธรรมภิบาลสังคม” ต่อไป

(๒) ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการบริหารพรรคและที่ประชุมใหญ่พรรค

ข้อ ๘๔ การเลิกพรรคต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการบริหารพรรค ด้วยคะแนนเสียงเป็นเอกฉันท์และได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมใหญ่พรรค ด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของผู้เข้าประชุม

ข้อ ๘๕ การเลิกสาขาพรรค ให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๘๖ ในกรณีที่พรรคการเมืองต้องยุบเลิก ให้ทรัพย์สินของพรรคที่เหลือภายหลังจากการชำระบัญชีแล้ว ตกเป็นของสภาอากาศไทยหรือมูลนิธิสถาบันภูมิแผ่นดินไทย ตามมติของคณะกรรมการบริหารพรรค

หมวด ๑๗

เบ็ดเตล็ด

ข้อ ๘๗ หากมีปัญหาเกี่ยวกับการตีความข้อบังคับพรรคนี้ ให้คณะกรรมการบริหารพรรคมีอำนาจตีความโดยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการบริหารพรรคทั้งหมด

หมวด ๑๘

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๘๘ ให้คณะกรรมการบริหารพรรค ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ เป็นกรรมการบริหารพรรคตามข้อบังคับนี้ จนกว่าจะมีการประชุมใหญ่พรรคครั้งแรก

ในกรณีที่คณะกรรมการบริหารพรรคตามวรรคหนึ่งพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะ หรือพ้นจากตำแหน่งเป็นรายบุคคล ไม่ว่ากรณีใด ๆ ก่อนการประชุมใหญ่พรรคครั้งแรก ให้ที่ประชุมผู้จัดตั้งพรรค ทำหน้าที่แต่งตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคหรือกรรมการบริหารพรรคที่พ้นจากตำแหน่งดังกล่าว และให้คณะกรรมการบริหารพรรคหรือกรรมการบริหารพรรคที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นใหม่นี้ดำรงตำแหน่ง จนกว่าจะมีการประชุมใหญ่พรรคครั้งแรก

รายชื่อคณะกรรมการบริหารพรรคธรรมมาภิบาลตั้งคม

คณะกรรมการบริหารพรรคธรรมมาภิบาลตั้งคม จำนวน ๑๐ คน ดังนี้

๑. นายสุรพงษ์ ภูธรนะภิบูล	หัวหน้าพรรค
๒. นายทรงจิต พูลลาภ	รองหัวหน้าพรรค
๓. นายอมร ชีรานูวรรตน์	เลขาธิการพรรค

๔. นายธีรฤกษ์ เรืองสวัสดิ์	รองเลขาธิการพรรค
๕. นายเชษฐา จินดาสันติสกุล	เหรียญกษาปณ์พรรค
๖. นายสทนต์ สัมมาเมฆ	นายทะเบียนสมาชิกพรรค
๗. นายปรามิทธิ์ นางาม	โฆษกพรรค
๘. นายกมลศักดิ์ ลีวาเมาะ	กรรมการบริหารพรรค
๙. นายกมล แจวจริณ	กรรมการบริหารพรรค
๑๐. นายกมลพันธ์ ภัทรเวทวงศ์	กรรมการบริหารพรรค
- จึงประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

อภิชาติ สุขัคคานนท์

ประธานกรรมการการเลือกตั้ง

นายทะเบียนพรรคการเมือง